

Introducere

Viața și activitatea Mântuitorului Isus a evidențiat faptul că El trebuie văzut în contextul a trei slujbe: profet, preot și împărat.

Despre El ca profet, s-a scris în zilele lui Moise: *“Le voi ridica din mijlocul fraților un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui, și El le va spune tot ce le voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune El în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală”* (Deut. 18,18.19). Acest gând a continuat să fie prezent în Scriptură în relatările de până la venirea pe pământ a lui Isus.

Despre El ca preot, s-a scris în zilele lui David: *“Domnul a jurat și nu-I va părea rău. Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec”* (Ps. 110,4). Și acest gând a continuat în Scriptură, nu numai până la venirea lui Isus, ci și după acest eveniment.

Iar despre El ca împărat, s-a scris tot în zilele lui David: *“Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt”* (Ps. 2,6). Gândul acesta a fost, de asemenea, prezent în Scriptură până la venirea lui Isus, apoi și după “Betleem” și până la sfârșitul Cărții.

Astfel, Biblia Îl prezintă intens pe Isus în cele trei ipostaze: de profet, de preot și de împărat.

Acest întreit adevăr este, în general, recunoscut de toți cei familiarizați cu Scriptura; dar mai presus de el este un alt adevăr, ce pare a nu fi tot atât de bine cunoscut - acela că Isus nu este și profet și preot și împărat în același timp. Aceste trei slujbe ale Lui, sunt succesive. El este mai întâi profet, apoi preot și în final, împărat.

Când a venit pe pământ, Isus a fost *“Proorocul acela”* (Fapte 3,23), *“Învățătorul de la Dumnezeu”*, *“cuvântul care s-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr”*. Atunci însă nu era preot nici n-ar fi putut fi, devreme ce se afla pe pământ pentru că este scris: *“Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile, după Lege”* (Evrei 8,4)

Terminându-și lucrarea ca profet pe pământ și înălțându-Se la cer la dreapta tronului lui Dumnezeu, El este acum acolo *“Marele nostru Preot”* care *“mijlocește pentru noi”*, după cum este scris: *“va fi preot pe scaunul Lui (al Tatălui) de domnie și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi”* (Zah. 6,13).

Dar, așa cum nu putea fi preot atunci când a fost pe pământ ca profet, nici acum nu este împărat, devreme ce se află în cer, preot. Desigur, El este, într-un sens, împărat, prin faptul că se află pe tronul Tatălui, fiind astfel un preot - împărat și, în același timp, un împărat - preot, după rânduiala lui Melhisedec care, deși preot al Dumnezeului Prea Înalt, era și împărat al Salemului, ceea ce însemna împărat al păcii (Evr. 7, 1.2).

Dar nu la această slujbă de împărat ne referim noi, ci la slujba care reiese din profeție ca făgăduință a unei deosebite poziții a lui Isus ca împărat. Această slujbă de împărat făgăduită în profeție este: *“El va fi împărat pe tronul tatălui Său, David”* în continuarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ea înseamnă refacere și continuare, prin Isus, a diademei, a coroanei și tronului lui David, a căror supremație fusese întreruptă atunci când, din cauza răutății și idolatriei poporului din Iuda și Israel și a împăraților lor, urmase captivitatea în Babilon, conform declarației: *“Și tu, domn nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Ce este plecat va fi înălțat și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința”* (Ezech. 21, 25-27).

În acest mod și în acel timp, pentru Domnul, diadema și coroana împărăției lui David, supremația a fost întreruptă până la venirea celui în drept să le preia. Și acest îndreptățit este numai Isus Hristos, “fiul lui David”.

Iar “venirea” aceasta nu este prima Lui venire, în umilință, ca om al durerii, învățat cu greul, ci a doua Sa venire, în slavă, ca “Împărat al împăraților și Domn al domnilor”, atunci când Împărăția Sa va zdrobi și înghiți toate împărățiile de pe pământ, cuprinzând întreg globul și durând veșnic.

E adevărat, atunci când a apărut pe pământ ca prunc în Betleem, El s-a născut împărat și a fost, de drept, tot timpul împărat. Dar este tot atât de adevărat că slujba împărătească, diadema, coroana și tronul făgăduite în profeție, nu le-a avut atunci și nu le are nici acum și nu le va avea până la a doua Sa venire. Atunci Își va asuma El acea mare putere pe pământ și va domni deplin și cu adevărat în toată splendoarea și slava slujbei Sale împărătești. Pentru că, în Scriptură, Daniel face următoarea descriere: după ce *“s-a ținut judecata și s-au deschis cărțile”* (Dan. 7,10 u.p.), cineva *“ca un Fiu al omului”* a venit la *“cel îmbătrânit de zile”* și *“I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată”* (Dan. 7,13.14). Acesta este timpul în care, cu adevărat *“El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt ; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit”* (Luca 1,32.33).

Astfel, urmărind Scriptura, făgăduința și profeția, precum și cele trei posturi ale lui Isus - profet, preot și împărat - este clar că ele sunt, în ceea ce-L privește, succesive și nicidecum concomitente nici măcar câte două, și trebuie să-L vedem ca Preot nu numai pentru a ne bucura de infinitul beneficiu al preoției Sale, ci și pentru că vom fi astfel pregătiți pentru o viitoare postură a noastră. Pentru că este scris: *“vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani”* (Apoc. 20,6).

După ce L-am văzut în slujba de profet, ca o pregătire pentru o corespunzătoare vedere a Sa ca Preot, este esențial să-L vedem și în slujba de Preot, pentru a fi apoi în stare să-L privim în slujba de împărat; și asta, pentru a putea locui și domni cu El acolo. Pentru că, despre noi chiar este scris: *“sfînții Celui Prea Înalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie”* și *“vor împărăți în vecii vecilor”* (Dan. 7,18; Apoc. 22,5)

Cum preoția este actuala slujbă și lucrare a lui Hristos, începută încă de la înălțare, Isus ca Preot este o temă de studiu de primă importanță pentru toți creștinii, ca și pentru toți ceilalți.

Capitolul 1

“Un astfel de Mare Preot”

“Punctul cel mai important al celor spuse, este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”” (Evr. 8,1). Acesta ar fi rezumatul evidenței înaltei preoții a lui Isus, evidență prezentată în primele șapte capitole din Evrei. Potrivit versiunii “Good News Bible”, concluzia acestui rezumat nu este atât că avem un Mare Preot, cât că, “avem un așa Mare Preot”. “Așa” înseamnă aici “de tipul”, “de genul”, adică” așa cum s-a spus, nu altfel”.

Ca și cum s-ar spune: În cele de până aici (primele șapte capitole ale epistolei către Evrei) au fost menționate anumite lucruri privitoare la Isus ca Mare Preot, câteva însușiri prin care El a ajuns Mare Preot sau anumite lucruri care Îl fac Mare Preot. Acestea sunt însumate în fragmentul de text: *“Punctul cel mai important al celor spuse este că avem un astfel de Mare Preot”*

Trebuie deci ca, pentru înțelegerea acestei solii, să fie revăzute pasajele anterioare din epistolă, pentru a observa care este adevărata importanță și încărcătură a cuvântului “astfel”. Întregul cap. 7 este dedicat tratării preoției. Capitolul 6 se încheie și el cu un gând despre această preoție. Capitolul 5 este aproape în întregime dedicat aceluiași subiect. Și capitolul 4 se încheie asemănător. Iar acest capitol 4 nu este altceva decât o continuare a capitolului 3 care începe cu un îndemn la a ne așinti privirile “la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus”, aceasta drept concluzie la ceea ce deja fusese prezentat. Capitolul 2 se încheie cu gândul despre El, ca un “Mare Preot milos și vrednic de încredere”, tot o concluzie, o concluzie a spuselor din capitolele 1 și 2, pentru că, deși sunt două capitole, subiectul lor este unul.

Această schiță arată limpede că în primele șapte capitole din Evrei, gândul predominant este gândul despre preoția lui Hristos și că adevărurile prezentate, oricare le-ar fi forma, nu sunt decât evidențierea, prin diferite căi, a marelui adevăr al acestei preoții; și toate acestea, ducând în final, la concluzia: “Avem un (așa) Mare Preot”.

Așadar, pentru descoperirea adevăratei încărcături și importanțe a expresiei: “un așa Mare Preot”, trebuie să începem exact cu primele cuvinte ale cărții Evrei și să urmărim acest gând până la concluzie, neuitând nici o clipă că “firul roșu” în toată această prezentare este “un așa Mare Preot”; și că, în tot ce s-a spus, singura finalitate este aceea de a arăta omenirii că “avem un (așa) Mare Preot”. Oricât de pline ar fi aceste adevăruri despre Hristos, cuprinse în succesivele mărturii din Evrei, oricât de bogate, trebuie să avem constant în minte faptul că ele, în totalitatea lor, au fost formulate cu un singur principal scop - de a arăta că “avem un (așa) Mare Preot”. Și, cercetând aceste adevăruri așa cum apar de-a lungul epistolei, va trebui să le considerăm subordonate și tributare marelui adevăr care este mai presus de oricare dintre ele - concluzia că “avem un (așa) Mare Preot”.

În cap. 2 din Evrei, ca o concluzie a argumentului prezentat acolo, stă scris: “Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere. Prin aceasta, se declară că disponibilitatea lui Isus, apropierea Lui de oameni, nașterea Lui în trup și locuirea printre oameni, au fost necesare pentru ca El să devină “un Mare Preot milos și vrednic de încredere”. Dar pentru a-I cunoaște dimensiunea disponibilității și pentru a înțelege sensul real al întrupării Sale ca Fiu al omului și ca om, va trebui să știm mai întâi măsura Înălțimii Sale ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Dumnezeu. Ceea ce constituie subiectul capitolului imediat următor.

Dar aceasta se află în capitolul 2. Iar el este precedat de capitolul 1. Prin urmare, adevărul și imaginea prezentate în capitolul 1 sunt esențial anterioare capitolului 2. Primul capitol trebuie înțeles deplin ca să putem urmări gândul și să înțelegem adevărul din capitolul 2.

În primul capitol din Evrei, înălțimea, poziția și natura lui Hristos așa cum era El înainte de a veni pe pământ, sunt prezentate mai deplin ca oriunde în Scriptură. De aceea, este clar că o

înțelegere a poziției și naturii lui Hristos dinaintea Sa venire pe pământ este esențială pentru o înțelegere corespunzătoare a poziției și naturii Sale atunci când a fost pe pământ. Și, pentru că a fost nevoie să fie ce a fost pe pământ pentru ca apoi să poată fi un Mare Preot milos și demn de încredere, este important să știm ce a fost El în cer. Pentru că asta este esențial anterior la ceea ce a fost El pe pământ și, astfel, o parte importantă a adevărului rezumat în expresia “avem un așa Mare Preot”.

Capitolul 2

Hristos ca Dumnezeu

Care este, aşadar, gândul privitor la Isus care domină primul capitol din Evrei?

Mai întâi de toate, ne este prezentat "Dumnezeu" - Dumnezeu Tatăl - ca interlocutor al omului care "a vorbit în vechime părinţilor noştri prin prooroci, în multe rânduri şi în multe chipuri" şi care "la sfârşitul acestei zile ne-a vorbit prin Fiul".

În acest punct, ne este prezentat Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Apoi, despre El şi despre Tatăl Său, ne este scris: "pe care (Tatăl) L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor şi prin care a făcut veacurile". Aşadar, înainte de a ne fi prezentat spre a-L considera ca pe un Mare Preot, Hristos Fiul lui Dumnezeu ne este făcut cunoscut ca împreună Creator cu Dumnezeu, ca fiind Cuvântul viu, activ în procesul creaţiunii - "şi prin care (Tatăl) a făcut veacurile".

După aceea, despre Fiul lui Dumnezeu Însuşi, citim: "*El, care este oglindirea slavei Lui (a lui Dumnezeu) şi întipărirea fiinţei Lui şi care ţine toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curăţirea păcatelor şi a şezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte*".

Asta ne spune că, în cer, natura lui Hristos era natura lui Dumnezeu; că în imagine, în natură, în caracter, în persoană, El era chiar Dumnezeu. Adică, aşa cum era în cer înainte de a veni pe pământ, Isus era într-un tot Dumnezeu.

Mai departe scrie în versetul 4 despre El că a ajuns "cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât a moştenit un Nume mult mai minunat decât al lor". Acest nume "mai minunat" este "Dumnezeu", care în versetul 8 este dat de Tatăl Fiului Său: "pe când Fiului I-a zis: "Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci." Aşadar, El este pe atât de "mai pe sus" decât îngerii, pe cât este şi Dumnezeu mai pe sus decât îngerii. Şi din această cauză, El are un nume "mult mai minunat", un nume care exprimă exact ceea ce este El în propria natură.

Iar acest nume îl are "moştenit". Nu dobândit. În firea lucrurilor dăinuie un adevăr - singurul nume pe care cineva poate să-l moştenească, este numele tatălui său. Prin urmare, acest nume al lui Hristos, nume mult mai minunat decât al îngerilor, este numele Tatălui Său: iar numele Tatălui Său este Dumnezeu. Deci numele Fiului, pe care îl are "moştenit" este Dumnezeu. Şi acest nume care este "mult mai minunat decât al îngerilor", este al Lui, pentru că El este "cu atât mai pe sus de îngeri".

În continuare, este stabilită poziţia şi natura lui Hristos ca "mai pe sus de îngeri": "Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: "Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut!?" Şi iarăşi: "Eu Îi voi fi Tată şi El Îmi va fi Fiu?" Aceasta sprijină ideea aceluiaşi nume "mai minunat" despre care se vorbeşte în versetul anterior. Pentru că, fiind Fiul lui Dumnezeu, El are, prin moştenire, numele Tatălui care este Dumnezeu. Un nume atât de "mult mai minunat" decât al îngerilor cât Dumnezeu este mai pe sus ca ei.

Această precizare a poziţiei şi naturii lui Hristos, se continuă şi mai departe: "şi când duce iarăşi în lume pe Cel Întâi născut, zice: "toţi îngerii lui Dumnezeu să I se închine! " "Aşadar, El este atât de superior îngerilor, încât aceştia Îl venerază. Îl venerază în acord cu voinţa lui Dumnezeu, pentru că, prin natură, Hristos este Dumnezeu.

Acest gând al substanţialei diferenţe între Hristos şi îngeri este discutat şi în continuare: Şi despre îngeri zice: "*Din vânturi face îngeri ai Lui; şi dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui*"; pe când Fiului I-a zis: "*Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; Toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate; Tu ai iubit neprihănirea şi ai urât nelegiuirea; de aceea Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai pe sus de cât tovarăşii Tăi.*"

Şi din nou, adresându-Se Fiului, Tatăl spune: "La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta şi vor fi schimbate; dar Tu eşti acelaşi şi anii Tăi nu se vor sfârşi".

Observați contrastele de aici și citiți în ele natura lui Isus. Cerurile vor pieri, dar El rămâne. Ele se vor învechi, dar anii Lui nu se vor sfârși. Cerurile vor fi schimbate, dar El este același. Toate acestea arată că El este Dumnezeu.

Și, în plus, referitor la diferența dintre Hristos și îngeri: “Și căruia din îngeri i-a zis El vreodată: “Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale”? Nu sunt toți oare duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?”

Astfel, în primul capitol din Evrei, Hristos este prezentat ca fiind superior îngerilor - Dumnezeu. Cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât este Dumnezeu. Mai pe sus de îngeri pentru că El este Dumnezeu.

În primul capitol din Evrei, Isus este descoperit ca Dumnezeu, cu numele de Dumnezeu pentru că natura Lui este de Dumnezeu. Și așa este El, în totalitate Dumnezeu, pentru că este chiar “întipărirea Ființei” lui Dumnezeu. Acesta este Hristos Mântuitorul, Duh din Duhul, Ființă din Ființa lui Dumnezeu și este esențial de știut aceasta din primul capitol din Evrei, pentru a vedea care este natura Lui descoperită în capitolul 2 din Evrei - natura umană.

Capitolul 3 Hristos ca om

Prezentarea identificării lui Hristos cu Dumnezeu din primul capitol din Evrei, este doar o introducere în vederea prezentării identificării Sale cu omul, care este tratată în cel de-al doilea capitol. Identificarea Lui cu Dumnezeu, așa cum apare în primul capitol, este doar baza unei reale înțelegeri a identificării cu omul, prezentată în capitolul 2.

Iar această identificare cu Dumnezeu nu este doar o asemănare, ci chiar o confundare, o “întipărire a Ființei Lui”, Duh din Duhul și Ființă din Ființa lui Dumnezeu. Fiind tratată înainte de prezentarea identificării cu omul, ea trebuie să ne facă să înțelegem că identificarea lui Hristos cu omul se petrece, de asemenea, nu numai în formă, ci chiar în esență. Astfel, întreg capitolul 1 din Evrei, cu toate detaliile lui informaționale ar fi fără sens și rău plasat.

Care, dar, este adevărul despre Hristos în identificarea Lui cu omul, prezentată în al 2-lea capitol din Evrei?

Păstrând în minte gândul principal din capitolul 1 din Evrei și din primele patru versete ale celui de-al doilea capitol - Hristos diferit de îngeri, mai pe sus de îngeri, Hristos-Dumnezeu - vom începe cu versetul 5 din capitolul 2, unde se lansează ideea despre Hristos diferit de îngeri, Hristos om, Hristos mai pe jos de îngeri.

Așa că, citim: ” In adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim. Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: *“Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus supt picioarele lui.”* In adevăr, dacă i-a supus toate nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela, care a fost făcut *“pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”*, adică pe Isus, Îl vedem *“încununat cu slavă și cu cinste”*, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu El Să guste moartea pentru toți. (Evrei 2,5-9)

Asta înseamnă că Dumnezeu n-a supus îngerilor lumea viitoare, ci a supus-o omului. Dar nu omului căruia îi dăduse inițial lumea în stăpânire. Pentru că, deși așa a fost, în prezent “încă nu vedem”. Omul și-a pierdut stăpânirea și, în loc să aibă toate lucrurile supuse la picioare, el însuși este acum supus morții. Și asta numai pentru faptul că este supus păcatului, deoarece “printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Rom. 5,12). Omul este, deci, supus morții pentru că este supus păcatului și moartea este singura plată a păcatului.

Cu toate acestea, adevărul veșnic este că nu îngerilor a supus El lumea viitoare, ci omului, care, acum este Isus Hristos.

Deși stăpânirea i-a fost dată omului dar acum nu vedem așa ceva, deși omului i-a fost dată stăpânirea peste tot dar acum vedem că a pierdut-o, putem totuși să-L vedem pe Isus ca om, venind să recucerească stăpânirea inițială. Îl vedem pe Isus ca om, venit să-Și supună toate lucrurile.

Omul căruia i s-a încredințat primul stăpânirea a fost Adam. Cel căruia i s-a încredințat după căderea lui Adam, a fost Isus, al doilea Adam. Primul Adam a fost făcut puțin mai pe jos decât îngerii celălalt Adam, Isus a fost și El făcut “puțin mai pe jos decât îngerii”.

Primul Adam n-a rămas în postura în care a fost creat - mai pe jos decât îngerii. El și-a pierdut condiția, ajungând mai jos decât, “puțin mai pe jos” ca îngerii, fiind supus păcatului și, prin acesta suferinței, chiar suferinței morții.

Cât despre “celălalt Adam”, îl putem vedea în același loc și în aceeași condiție: Îl vedem pe Isus “care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii... din pricina morții pe care a suferit-o”. Pentru că “Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul”.

Cel ce sfințește este Isus. Cei ce sunt sfințiți sunt oamenii de orice neam, seminție, limbă și popor. Și un om sfințit, din orice neam, seminție, limbă și popor, constituie divină demonstrație că orice suflet, de orice seminție, neam, limbă sau popor, poate fi sfințit. Iar Isus, fiind unul dintre

aceștia, pe care El ar putea să-i ducă în slavă, este dovada că și El face parte din comunitatea umană, că El, ca om, ca toți oamenii, este "dintr-unul" și, de aceea "nu-I este rușine să-i numească frați".

Așadar, așa cum în cer Isus era mai pe sus de îngerii, Isus Dumnezeu pe pământ El a fost mai pe jos decât îngerii, Isus - om. Așa cum în cer, fiind superior îngerilor, El și Dumnezeu erau una, și pe pământ, fiind mai pe jos ca îngerii - om -, El și omul au fost una. Astfel că, tot atât de sigur pe cât, în ceea ce privește dumnezeirea, Isus și Dumnezeu sunt una - dintr-un Spirit, natură, ființă, tot așa în ceea ce privește omenescul, Hristos și omul sunt "dintr-unul" - în trup, ființă, natură.

Identificarea lui Hristos cu Dumnezeu este în egală măsură în ființă și formă. La fel și identificarea cu omul. Altfel, primul capitol din Evrei n-ar avea sens ca introducere în capitolul 2, antitezele dintre primul și al doilea capitol își pierd semnificația, iar primul capitol, ca introducere la al doilea, este gol și nelalocul lui.

Capitolul 4 “Deopotrivă părtăș”

Primul capitol din Evrei arată că identificarea lui Isus cu Dumnezeu nu are loc doar în formă și prezentare ci chiar în ființă; iar capitolul al 2-lea relevă la fel de limpede că identificarea Sa cu omul nu constă doar în formă și prezentare ci și chiar în ființă. Este o identificare cu omul în toate, pentru că este scris: *“La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu ... și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi”* - Ioan 1, 1.14.

Și, că aceasta este o identificare cu omul așa căzut cum era, nu cu omul de la creațiune a cărui natură era fără păcat, avem certitudinea prin cuvântul: *”Îl vedem făcut mai pe jos decât îngerii... din pricina morții pe care a suferit-o”*. Așadar, ca om, Isus a devenit supus morții.

Și, tot atât de sigur pe cât Îl vedem pe Isus mai pe jos decât îngerii până într-acolo încât a suferit moartea, este demonstrat prin aceasta că, în postura de om, Isus a luat natura umană de după agonia morții, nu natura dinainte de a ajunge supus morții.

Dar moartea a apărut numai datorită păcatului. Dacă nu s-ar fi ivit păcatul, moartea n-ar fi putut să apară niciodată. Și, de aceea, Îl vedem pe Isus făcut mai pe jos decât îngerii, din pricina morții pe care a suferit-o. Îl vedem făcut om, în natura de după căderea în păcat, nu în natura în care era înainte. Și aceasta, pentru ca să fie posibil ca El *“să guste moartea pentru toți”*. Pentru a deveni om și a putea ajunge la om, Isus a trebuit să meargă acolo unde a mers omul. La supunerea morții. De aceea, El a trebuit să devină om așa cum era omul după ce a devenit supus morții.

“Se cuvenea, în adevăr, ca acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor”- Evr.2,10. Astfel, devenind om, Isus a devenit ceea ce este omul - un rob al suferinței.

Înainte de a păcătui, omul nu era deloc supus suferinței iar dacă Isus ar fi venit în natura umană de dinainte de căderea în păcat, i-ar fi fost imposibil să ajungă la om, să-i cunoască suferințele și să-l salveze. Dar pentru că se cuvenea ca El să ducă pe mulți fii la slavă, să fie desăvârșit prin suferințe, avem certitudinea că atunci când S-a făcut om, Isus a avut parte de natura umană de după supunerea la suferință, la chiar suferința morții, care este plata păcatului.

De aceea este scris: *“Astfel dar, deoarece copiii sunt părtășii sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtăș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții”* (vers.14). În natura Sa umană, Isus a fost părtăș la același trup cu omul. În versetul de mai sus au fost adunate toate cuvintele care puteau fi folosite spre a face acest adevăr clar și definitiv.

Fiii oamenilor sunt părtășii sângelui și cărnii; *“tot așa, El a fost părtăș la ele”*.

Și aceasta nu este totul. Pentru că textul biblic sună: *“tot așa, El însuși a fost făcut părtăș la ele”*.

Și încă mai este adăugat ceva: *“tot așa, El însuși a fost deopotrivă părtăș la ele”*.

Duhul Sfânt dorește atât de mult ca acest adevăr să poată fi ușor și categoric înțeles de toată lumea, încât nu-Și permite să folosească mai puțin decât toate cuvintele posibile, în exprimarea lui. Și, de aceea, Biblia spune: *“deoarece copiii sunt părtășii sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtăș la ele. Și aceasta pentru ca “prin moarte,... să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor”*. El S-a făcut părtăș aceluiași sânge și trup pe care, în robia păcatului și a fricii de moarte, le avem, pentru a ne putea elibera de ele.

Astfel *“Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul”*. De aceea *“nu-I este rușine să-i numească frați”*.

Acest mare adevăr al legăturii de sânge, al frăției de sânge a lui Hristos cu oamenii, este învățat în Scriptură din Genesa. Pentru că atunci când Dumnezeu a făcut legământul Său veșnic cu Avraam, jertfele erau despicate în două iar El și Avraam treceau printre cele două jumătăți - Gen. 15,8-18; Ier. 34,18.19; Evr. 7,5.9. Prin acest act, Domnul S-a angajat în cel mai solemn legământ cunoscut în Orient, în întreaga lume - legământul de sânge - devenind astfel frate de sânge cu Avraam, o legătură care devansează orice altă legătură în viață.

Marele adevăr al legăturii de sânge a lui Hristos cu omul este în continuare prezentat și în Leviticul. În această carte este consemnată legea răscumpărării oamenilor și a moștenirii lor. Pentru cazul când, oricare din copiii din Israel și-ar fi pierdut averea sau el însuși ar fi fost luat rob, exista răscumpărare. Dacă era în stare s-o facă, avea dreptul la aceasta. Dar dacă nu era în stare să se răscumpere singur, atunci acest drept revenea rudei celei mai apropiate de sânge. Nu rudei apropiate de sânge, ci celei mai apropiate rude de sânge, care putea să o facă (Lev. 25,24-28. 47-49; Rut 2,20; 3,9.12.13; 4,1-14 și contextul).

Astfel, în Genesa și Leviticul a fost prezentat de-a lungul secolelor exact același adevăr pe care-l aflăm în capitolul 2 din Evrei - adevărul că omul și-a pierdut moștenirea, averea și el însuși este rob. Și, pentru că el nu se poate răscumpăra singur, nici pe sine, nici averea lui, dreptul de răscumpărare cade asupra celei mai apropiate rude care poate s-o facă. Iar Isus Hristos este singurul din întreg universul, care poate.

Dar, pentru a fi răscumpărător, El trebuie nu numai să poată să o facă. Trebuie să fie rudă de sânge. Nu numai rudă de sânge, ci cea mai apropiată rudă de sânge.

Așadar, după cum copiii oamenilor-copiii unora care ne-am pierdut moștenirea - “sunt părtași sângelui și cărnii”, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, părtaș în chiar esență, devenind astfel cea mai apropiată rudă de sânge a noastră. De aceea e scris mai departe că El și noi suntem “dintr-unul” și de aceea “Lui nu-I este rușine” să ne numească frați.

Dar Biblia nu se oprește aici cu prezentarea acestui foarte important adevăr. Ci continuă astfel: “Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile fraților Săi”, a căror rudă de sânge a devenit, în conformitate cu legământul cel veșnic.

Și a făcut aceasta pentru ca El însuși fiind ispitit în ceea ce a suferit, să poată “să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”. De aceea El a simțit slăbiciunile noastre și “în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat (Evr. 4,15). Luând natură umană, fiind “în toate lucrurile...ca și noi”, El putea fi ispitit în toate lucrurile ca și noi (și a fost). Singura cale prin care se putea ca El să fie “ispitit ca și noi”, era ca El să devină în toate lucrurile “ca și noi”.

Fiind, în natura Sa umană unul ca noi, și cum “El a luat asupra Lui neputințele noastre” (Mat. 8,17), Isus a putut să simtă slăbiciunile noastre. Fiind făcut în toate lucrurile “ca și noi”, atunci când a fost ispitit, El a simțit exact ceea ce simțim și noi când suntem ispitiți, și știe perfect cum este: de aceea poate El să ajute și să salveze pe toți cei ce-L primesc. În condiția Sa umană, Isus era la fel de slab ca noi și, prin Sine însuși, nu putea face nimic (Ioan 5,30). Prin urmare, atunci când a purtat suferințele noastre și a luat asupra Lui durerile noastre (Isaia 53,4), când a fost ispitit ca și noi, simțind ceea ce și noi simțim, El a biruit în toate prin puterea lui Dumnezeu care I-a dat credință și pe care, în trup omenesc, ne-a adus-o.

Astfel numele Lui este “Emanuel”, care înseamnă “Dumnezeu cu noi”. Dumnezeu, nu doar cu El, ci Dumnezeu cu noi. Dumnezeu era cu El din veșnicie și putea să fie și dacă Isus nu S-ar fi dat pe Sine însuși nouă. Dar, prin păcat, omul a ajuns fără Dumnezeu și Dumnezeu a vrut să fie din nou cu noi. De aceea Hristos a devenit “noi”, pentru ca “Dumnezeu cu El” să poată însemna “Dumnezeu cu noi”. Acesta Îi este numele, pentru că acesta este Isus. Bindecuvântat fie numele Lui!

Și aceasta este “credința lui Isus” și puterea ei. El este Mântuitorul nostru: pe de o parte Dumnezeu și pe de o parte om. Din această cauză este posibil ca El să mântuiască orice suflet care vine la Dumnezeu prin El.

Capitolul 5 “Născut sub Lege”

“Hristos Isus... măcar că avea chipul lui Dumnezeu ... S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor”. Filip. 2,5-7. A fost făcut asemenea oamenilor, exact acolo unde se află oamenii.

“Cuvântul S-a făcut trup”. “Părtaş” la același trup și sânge la care sunt părtași copiii oamenilor de după căderea în păcat. Este scris că la împlinirea exactă a vremii, “Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut sub Lege” (Gal. 4,4).

A se afla “sub Lege” înseamnă a fi vinovat, condamnat și supus blestemului. Pentru că este scris: “știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege ... pentru ca ... toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3,19.23; 6,14).

Și vinovăția păcatului aduce blestem. În Zaharia 5,1-4, profetul vede “un sul de carte care zbura”, cu “o lungime de 20 de coți și o lățime de 10 coți”, despre care Domnul îi spune: “Acesta este blestemul care este peste toată țara”. Dar care este motivul acestui blestem al “întregii țări”, al întregului pământ (după versiunea Good News Bible)? “il trimit”, zice Domnul, “ca să intre în casa hoțului și a celui ce jură strâmb în Numele Meu, ca să rămână în casa aceea și să o mistuie împreună cu lemnele și pietrele ei”.

Bineînțeles sulul acela e Legea lui Dumnezeu. Fiind citată câte o poruncă de pe fiecare din cele două table ale Legii, rezultă că ambele table sunt cuprinse în sul. “Orice hoț” - deci, oricine calcă vreuna din legile de pe tabla a doua - va fi nimic cu desăvârșire și “oricine jură” - adică oricine calcă vreuna din legile de pe tabla întâi, va fi nimic cu desăvârșire.

Nu este nevoie ca raportorii cerești să scrie câte o notă pentru fiecare păcat anume al fiecărui om, ci doar să arate pe sulul corespunzător fiecăruia porunca respectiv călcată la fiecare abatere. Faptul ca un asemenea sul al Legii îl însoțește pe fiecare om oriunde, aflându-se chiar în casa lui, este limpede din textul care urmează: “il trimit, - zice Domnul oștirilor - ca să intre în casa hoțului și a celui ce jură strâmb în Numele Meu, ca să rămână în casa aceea”. Și dacă nu se constată îndreptarea, sulul rămas “în casa aceea”, o va mistui “împreună cu lemnele și pietrele ei”. Aceasta, atunci când focul va mistui pământul în marea zi în care chiar aștri se vor topi de o căldură extraordinară. Pentru că “puterea păcatului” și blestemul lui este Legea.

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El “a trimis pe Fiul Său născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege (Gal. 4,4.5). Prin venirea Sa El a adus răscumpărare pentru orice suflet aflat sub Lege. Și pentru ca aceasta să fie perfectă, El a trebuit să vină la oameni acolo unde se aflau ei, “sub Lege”. Ceea ce a și făcut. Pentru că a fost născut “sub Lege”, Isus S-a născut “vinovat”, fiind, prin urmare, condamnat de Lege. La fel de vinovat ca omul care este “sub Lege”. La fel de condamnat, ca omul care este în această poziție datorită călcării Legii. Născut sub blestem așa cum orice om a fost și încă mai poate fi. Pentru că este scris: “cel spânzurat (pe lemn) este blestemat înaintea lui Dumnezeu” (Deut. 21,23).

Originalul accentuează și mai puternic aceasta, întrucât traducerea “ad literam” din ebraică este : “cel ce spânzură pe lemn este blestemul lui Dumnezeu. Adică exact sensul celor întâmplate cu Isus, despre care e scris că a fost “făcut blestem”. Astfel născându-Se sub Lege, El a fost marcat de tot ceea ce decurge din a fi “sub Lege”. El a fost făcut vinovat. Condamnat. A fost făcut blestem. A fost făcut, să nu uitați asta niciodată (He was made” G.N.B. version). Nu El, prin vreo greșală proprie, S-a adus în condiția de “vinovat”, “condamnat”, “blestem”. Toate acestea El “a fost făcut”. Pentru noi, pentru noi toți, care suntem sub Lege. Care suntem sub pedeapsă, din cauza călcării Legii. Care suntem sub blestem din cauza (în) jurării, minciunei, crimei, hoției, adulterului și a tuturor celorlalte fărădelegi arătate pe sulul Legii lui Dumnezeu care ne însoțește pretutindeni și rămâne în casa noastră.

A fost făcut sub Lege, pentru a răscumpăra pe cei ce se află sub Lege. A fost făcut blestem pentru a răscumpăra pe cei ce se află sub blestem, fiind sub Lege.

Dar, indiferent pentru cine și indiferent pentru ce păcate, nu trebuie nici o clipă uitat faptul că Isus a trebuit să fie făcut ceea ce omul era deja din cauza celor ce deja înfăptuise.

De aceea, orice om, din orice vreme, conștient de vinovăția proprie, știe chiar prin aceasta, și ce a trăit pentru el Isus și astfel, cât de mult S-a apropiat Isus de el. Oricine știe ce este condamnarea, cunoaște, prin ea, în mod precis, ce a simțit și îndurat Isus pentru el. Și astfel realizează cât de plin de compasiune poate fi Isus Cel răscumpărător. Oricine cunoaște blestemul păcatului, plaga propriului suflet, poate astfel cunoaște prin ce a trecut Isus pentru el, cât de total s-a identificat Isus pe Sine cu el.

Purtând vina, aflându-Se sub condamnare și, implicit, sub povara blestemului, întreaga Sa viață în această lume a vinovăției, condamnării și blestemului, Isus a trăit în perfecta neprihănire a lui Dumnezeu, fără a păcătui vreodată. Astfel, ori de câte ori omul, conștient de vina, condamnarea și blestemul păcatului și de faptul că Isus a simțit toate acestea exact cum le simte un om, crede în Isus, poate experimenta în propria viață binecuvântarea perfecte neprihăniri a lui Dumnezeu, a propriei eliberări de vină, de condamnare și de blestem și a feririi de a mai păcătui în vreun fel.

Hristos a fost făcut sub Lege pentru a-i răscumpăra pe cei aflați sub Lege. Această binecuvântată lucrare se împlinește cu orice suflet pe care o acceptă. Hristos ne-a scos de sub blestemul Legii, fiind făcut blestem, pentru noi. Faptul că El a fost făcut blestem, nu este gratuit - El împlinește ceva în favoarea oricărui om care Îl acceptă: "Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii făcându-Se blestem pentru noi ... pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri în Hristos Isus așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit" (Gal. 3,13.14.).

Orice suflet trebuie în permanență să fie conștient de faptul că în umilirea Sa, în golirea de Sine și în faptul că a fost făcut "trup", asemeni nouă, Isus a fost pus sub Lege, sub vină, condamnare și blestem, la fel de real cum este pus orice suflet vinovat care va fi cândva răscumpărat.

Și, trecând prin toate acestea, El este autorul mântuirii veșnice, capabil să salveze din cea mai adâncă pierzare pe oricine vine la Dumnezeu prin El.

Capitolul 6 “Născut din femeie”

Dar ce înseamnă “Isus S-a făcut trup”? Ce înseamnă “a fost părtaș la natura umană”? Înseamnă exact ceea ce constituie părtășia noastră, a tuturor ca fii ai oamenilor. Pentru că este scris: “deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele”.

“Deopotrivă” înseamnă ”în același fel”, “în mod identic”. Astfel, El a fost părtaș sângelui și cărnii în mod identic cu oamenii, care sunt părtași sângelui și cărnii prin naștere. Isus deopotrivă. În consens, stă scris: “Un Prunc ni S-a născut”.

Și, în același consens: “Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie (Gal. 4,4). Venind pe această lume din femeie, în natură umană, El a venit în singurul mod în care poate fi cineva adus pe lume de o femeie.

Dar de ce a trebuit să fie “născut din femeie” și nu altfel? - Din simplul motiv că altfel n-ar fi fost destul de aproape de omenirea căzută în păcat. Născându-Se din femeie, El putea să vină în cea mai potrivită formă a naturii umane păcătoase. Astfel, a trebuit să fie adus pe lume de o femeie - pentru că femeia a fost prima care a păcătuit. “Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii” (1Tim. 2,14).

Dacă ar fi fost făcut doar descendent al omului, El nu ar fi reușit să atingă întreaga desfășurare a păcatului; căci femeia a păcătuit și, astfel păcatul a intrat în lume înainte ca omul să păcătuiască.

Prin urmare, Hristos s-a născut din femeie ca să poată lua contact cu această lume a păcatului în chiar originea păcatului ei. Dacă ar fi venit pe pământ în alt mod decât “din femeie”, El ar fi avut o mai mică tangență cu realitatea și astfel ar fi ratat răscumpărarea omului căzut.

“Sămânța femeii” era aceea care avea să-i zdrobească șarpelui capul și, de aceea, doar ca “sămânța femeii”, ca “născut din femeie” putea Isus să întâlnească șarpele pe terenul lui, acolo, chiar la locul de intrare a păcatului în această lume.

Femeia era cea care, inițial, a călcat Legea pe acest pământ. Prin femeie a pătruns păcatul în lume. Și, prin urmare, pentru eliberarea copiilor oamenilor din păcat, Răscumpărătorul trebuia să vină dincolo de om să întâlnească păcatul care se afla pe pământ înainte ca omul să păcătuiască.

Iată de ce El, care a venit să elibereze, S-a “născut din femeie”. Prin urmare, pentru a putea urmări păcatul încă de la originea lui pe pământ, pentru a-l cunoaște și, după aceea eradica din lume, trebuia să fie părtaș naturii umane așa cum era ea după incidența cu păcatul.

Altminteri n-ar fi fost nevoie ca El să fie “născut din femeie”. Dacă n-ar fi trebuit să vină în cel mai strâns contact cu păcatul, așa cum era el în această lume - în natura omenească -, dacă ar fi avut de îndepărtat doar un anumit grad al păcătoșeniei umane, atunci Isus n-ar fi trebuit să fie “născut din femeie”.

Dar, cum El a fost născut din femeie, un astfel născut din aceea prin care păcatul a intrat încă de la început în omenire, este demonstrat clar, dincolo de orice obiecție rezonabilă, că între Hristos și păcatul din această lume, între Hristos și natura umană căzută, nu există nici cea mai slabă urmă de separare. El S-a făcut trup. Și S-a făcut păcat. Și asta a fost pe pământ.

Așa trebuia pentru răscumpărarea lumii pierdute. A fi diferit în cea mai mică măsură, în cel mai palid sens, de natura celor pe care a venit să-i răscumpere, ar fi însemnat să rateze totul.

De aceea, așa cum a fost născut “sub Lege” pentru că cei pe care avea să-i răscumpere se aflau sub Lege, așa cum a fost făcut blestem pentru că cei pe care avea să-i răscumpere se aflau sub blestem și, așa cum a fost făcut păcat pentru că aceștia erau păcătoși, “vânduți păcatului”, în mod sigur El a trebuit să fie trup, părtaș sângelui și cărnii așa cum au fost făcuți cei pe care avea să-i răscumpere, să fie “născut din femeie”, pentru că păcatul a intrat inițial în lume prin și în femeie.

Prin urmare, este adevărat, fără nici o rezervă că El “a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile” (Evr. 2,17).

Dacă n-ar fi avut aceeași fire ca aceia pe care a venit să-i elibereze, venirea Lui ar fi fost inutilă. Mai mult, deoarece singurul fel de fire existent în lumea noastră largă, pe care El a venit să

o elibereze, este această biată fire păcătoasă, pierdută, pe care cu toții o avem. Dacă Isus n-ar fi venit în această fire, n-ar mai fi venit deloc. Căci dacă ar fi venit într-o natură diferită de natura omului căzut, atunci, deși prezent pe lume, în orice încercare de a ajunge practic la om și a-l ajuta, ar fi fost atât de departe de acesta, încât parcă nici n-ar fi venit vreodată. Pentru că în acest caz, ar fi fost atât de departe, cât dacă nu ar fi venit deloc în această lume.

Se înțelege că, prin naștere, Hristos a fost părtaș la natura Mariei, “femeia” care L-a născut. Dar mintea firească nu este dispusă să admită că, în perfecțiunea sfințeniei Sale, Dumnezeu ar putea consimți să vină la om acolo unde se află, în păcat. Și de aceea, s-a încercat fuga de consecințele acestui adevăr sublim, care este golirea de sine, inventându-se teoria că natura fecioarei Maria a fost diferită de natura restului lumii, că firea ei nu a fost exact la fel ca a tuturor oamenilor. Această teorie stabilește că, prin diverse mijloace, Maria a fost făcută deosebită de restul oamenilor, pentru ca apoi Hristos să se poată naște prin ea.

“Invenția” a culminat prin ceea ce este cunoscută ca dogma Romano - Catholică a “concepției imaculate”. Mulți protestanți, dacă nu cumva chiar majoritatea lor, ca și mulți alți credincioși ne - catolici, cred că, “concepția imaculată” se referă la concepția lui Isus de fecioara Maria. Greșeală. Ea nu se referă deloc la concepția lui Isus de Maria ci chiar la concepția Mariei de către mama ei.

Această doctrină oficială și “infailibilă” a “concepției imaculate”, stabilită cu solemnitatea cuvenită unui adevărat punct de credință de către Papa Pius al IX-lea, vorbind ex cathedra la 8 dec. 1854, sună:

“În temeiul autorității Domnului nostru Isus Hristos, a sfinților apostoli Petru și Pavel și în temeiul propriei noastre autorități, declarăm, pronunțăm și hotărâm că doctrina care susține că, la prima ei însărcinare, Prea Sfânta Fecioară Maria, printr-un har și privilegiu deosebit de la Atotputernicul Dumnezeu, pentru meritele lui Isus Hristos, Mântuitorul omenirii, a fost păstrată neatinsă de orice întinăciune a păcatului original, a fost descoperită de Dumnezeu și prin urmare, trebuie cu hotărâre și neabătut adoptată de toți credincioșii.

De aceea, dacă cineva socotește în inima lui altfel decât am hotărât noi, să știe și să înțeleagă că va fi condamnat de propria lui judecată pentru că, în ceea ce privește credința, s-a rătăcit și s-a îndepărtat de unitatea Bisericii” - “Catholic Belief”, pag. 214.

Acest concept este astfel definit de scriitorii catolici:

“Vechea Scriere - De Nativitate Christi”, găsită în lucrările Sfântului Cyprian, menționează: “Fiind foarte diferită de ceilalți oameni (Maria), natură umană, dar fără păcat. . .

Theodor, patriarh al Ierusalimului spunea la al 2-lea Conciliu de la Nice că Maria “este cu adevărat mama lui Dumnezeu, fecioară și înainte și după nașterea Pruncului; ea a fost făcută mai sublimă și plină de slavă decât toate naturile, atât fizic, cât și intelectual. (Id. p. 216.217.).

Asta situează distinct natura Mariei dincolo de orice reală asemănare cu omenescul sau cu natura umană așa cum este ea. Acestea fiind zise, să urmărim mai departe evoluția teoriei, așa cum reiese din cuvintele cardinalului Gibbons:

“Susținem că A doua Persoană a Sfintei Treimi, Cuvântul lui Dumnezeu, Cel care în divinitatea Lui datează din veșnicie ca născut din Tatăl, trup din trupul Lui, a fost, la împlinirea vremii, născut din nou, de data asta din fecioară, luând astfel, din pântecul mamei Sale, natură umană, trup din trupul ei.

Atât cât poate fi sublimul mister al întrupării reflectat în natura noastră și cât Preasfânta Fecioară, sub înrâurirea Duhului Sfânt, a putut transmite celei de a Doua Persoană a Sfintei Treimi, ca orice mamă, propria ei natură, trup din trupul ei, pe atât este de real și adevărat mama Lui. (Faith of our fathers p. 198.199).

Acum să punem cap la cap aceste două lucruri. Mai întâi, natura Mariei ca fiind nu numai “foarte diferită de cea a restului oamenilor”, ci “mai sublimă și plină de slavă decât toate naturile”, ceea ce o situează infinit dincolo de orice asemănare reală sau legătură cu omenirea căzută. Apoi, Îl avem pe Isus prezentat ca unul care a preluat natura ei umană, trup din trupul ei. Din asocierea acestor două puncte rezultă, la fel de clar cum $2+2=4$, că, în natura umană, Domnul Isus este “foarte diferit” de restul oamenilor, că, bineînțeles, natura Sa umană nu este deloc umană.

Aceasta este doctrina catolică privitoare la natura umană a lui Hristos. Ea susține pur și simplu că natura umană a lui Hristos nu este deloc umană, ci este divină - “mai sublimă și plină de slavă decât toate naturile”. Că, în natura Sa umană, Hristos a fost atât de departe de ceilalți oameni, încât era total diferit de ei, că natura Lui era una în care nu putea avea nimic comun cu ei, nu putea simți cu ei.

Dar nu acesta este credința lui Isus. Credința lui Isus este că așa cum “copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele”, că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în trup omenesc, supus păcatului, că Isus “a trebuit să Se asemene fraților Lui în toate lucrurile”, că El însuși a luat asupra Lui neputințele noastre și a fost afectat de ele, fiind ispitit în toate ca și noi. Dacă n-ar fi fost ca noi, Isus n-ar fi putut fi ispitit ca noi. Dar El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi; prin urmare, a fost în toate lucrurile asemenea nouă.

În citatele din crezul catolic prezentate în acest capitol, v-am înfățișat credința Romei în ceea ce privește natura umană a lui Hristos și a Mariei. Din capitolul 2 din Evrei și textele înrudite din Biblie, prin studiul de față, ne-am străduit să vă prezentăm credința lui Isus despre natura umană a lui Hristos.

Credința Romei în ceea ce privește natura umană a lui Isus, a Mariei și a noastră, pornește de la ideea omenească potrivit căreia Dumnezeu este prea curat și prea sfânt pentru a se uni cu noi în noi, în natura noastră decăzută, că, așa păcătoși cum suntem, suntem prea departe de El ca, în puritatea și sfințenia Lui, să vină la noi, în starea în care ne aflăm.

Adevărata credință, credința lui Isus - este că, așa departe de Dumnezeu cum suntem noi în propria păcătoșenie, în natura noastră umană pe care a luat-o, El a venit la noi chiar acolo unde ne aflăm. Că, așa înfinit de curat și sfânt cum este El și așa păcătoși, decăzuți și pierduți cum suntem noi, Dumnezeu, în Hristos, prin Duhul Său Sfânt va locui bucuros cu noi și în noi pentru a ne salva, a ne curăți și a ne sfinți.

Credința Romei este că trebuie să fim curați și sfinți pentru ca Dumnezeu să poată fi cu noi.

Credința lui Isus este că Dumnezeu trebuie să locuiască în noi pentru ca să fim sfinți și curați.

Capitolul 7

Legea eredității

“Cuvântul S-a făcut trup”

“Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie” (Gal.4,4).”Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”(Isaia 53,6).

Am văzut că, “născut din femeie,” Hristos a luat contact cu păcatul chiar acolo unde acesta și-a făcut intrarea pe pământ, că tocmai din această cauză a trebuit El să vină în acest mod. De asemenea am văzut că asupra Lui a fost pusă fărădelegea păcatelor noastre, ale tuturor. Astfel, păcatul acestei întregi omeniri, de la origine și până finele ei, a fost asupra Lui: atât păcatul în sine, cât și păcatul înfăptuit de noi, păcatul în intenție, cât și păcatul în fapt.

Numai așa se putea ca asupra Lui să fie pusă fărădelegea noastră, a tuturor. Numai supunerea Lui legii eredității, putea Isus percepe păcatul în totala și adevărata lui dimensiune. Fără aceasta, s-ar fi putut pune asupra Lui doar păcatele săvârșite în prezent, cu vina și condamnarea cuvenite lor. Dar, dincolo de păcatele săvârșite curent, există în orice persoană, în diverse moduri, un potențial al păcatului, moștenit de la generațiile anterioare, potențial care încă nu a erupt în actul păcătuirii, dar care este permanent gata ca, atunci când se ivește ocazia, să declanșeze comiterea de păcate. Marele păcat al lui David este o ilustrare a celor de mai sus - Ps.51,5; 3Sam. 11,2.

Pentru salvarea noastră din păcat, nu este destul să fim eliberați de păcatele pe care le-am săvârșit curent. Trebuie să fim eliberați și de comiterea altor păcate. Și, pentru ca așa să se întâmple, trebuie întâmpinat și supus acest potențial al păcatului. Trebuie să ne stăpânească puterea de a ne feri de păcat, puterea de a controla acest potențial, această predispoziție la păcat care este ereditară în noi.

Toate păcatele noastre comise până acum au fost puse asupra Lui, I-au fost imputate Lui, pentru ca așa neprihănirea Lui să poată fi pusă asupra noastră, să ne poată fi socotită nouă. Dar și potențialul păcatului din noi a fost asupra Lui, prin întruparea Sa, prin nașterea din femeie, ca părtaș sângelui și cărnii cu noi, pentru neprihănirea Lui să poată fi curent manifestată în viața noastră.

Astfel, El a întâmpinat păcatul în trupul pe care l-a luat și l-a biruit, așa cum stă scris: “Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Rom.8,3) și “...în trupul Lui a înlăturat vrășmășia” (Efes. 2,15).

Și, exact așa cum păcatele noastre prezente I-au fost imputate Lui, neprihănirea Lui ne poate fi socotită nouă. Astfel, întâmpinarea potențialului păcat, biruirea lui în trup și manifestarea neprihănirii în același trup de către Isus, ne face în stare ca, noi în El și El în noi, să întâmpinăm și să biruim în trup același potențial al păcatului, și să manifestăm neprihănire în același trup.

Așa se face că, pentru păcatele pe care le-am săvârșit până în prezent, pentru păcatele din trecut, deci, neprihănirea Lui este pusă pe seama noastră, așa cum păcatele noastre sunt puse pe seama Lui. Iar pentru a ne feri de a mai păcătui, neprihănirea Lui ne-a fost atribuită nouă, naturi păcătoase, așa cum natura noastră, cu potențialul ei păcătos, a fost atribuită Lui. În acest fel, El este un Mântuitor complet. El ne mântuiește de toate păcatele pe care le-am putea comite, despărțiți de El.

Dacă Isus nu a luat același trup (sânge și carne) cu copiii oamenilor, același trup cu al Său potențial al păcatului, atunci care ar putea fi motivul prezentării genealogiei Lui în Scripturi? Urmaș al lui David, al lui Avraam, al lui Adam. Și, fiind născut din femeie, descendența Lui se întoarce la Adam, la începutul păcatului în această lume.

În acest arbore genealogic îl gădim pe Ioachim care, din cauza sănătății lui, a fost “înmormântat ca un măgar...târât și aruncat din porțile Ierusalimului” (Ier. 22,19); pe Manase, care l-a făcut pe Iuda “mai rău decât neamurile;” pe Ahaz care “a prădat Casa Domnului...A închis ușile Casei Domnului, și-a făcut altare în toate colțurile Ierusalimului;” pe Roboam, care i s-a născut lui Solomon după ce acesta s-a întors de la Domnul; pe însuși Solomon, care i s-a născut lui David cu

Batșeba; de asemenea, pe Rut Moabita și pe Rahav; la fel ca și pe Avraam, Isaac, Ișai, Asa, Iosafat, Ezechia și Iosia: dintre cei mai buni, ca și dintre cei mai răi. Chiar și faptele rele ale celor mai buni sunt înregistrate, la fel ca faptele bune. Și, în toată această genealogie, cu greu se găsește unul a cărui viață să nu aibă consemnată vreo faptă rea.

Și, la capătul unei astfel de genealogii, "Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi." La capătul unei asemenea genealogii S-a "născut din femeie" Isus. La capătul unei asemenea linii de descendență a trimis Dumnezeu propriul Său Fiu să fie deopotrivă cu natura umană căzută. Și această descendență, această genealogie, a însemnat ceva pentru El, așa cum înseamnă pentru fiecare om supus Legii potrivit căreia fărâdelegile părinților se răsfrâng asupra copiilor până la a treia și a patra generație. A însemnat enorm atunci când Isus se afla în pustie, confruntat cu teribilele ispite, ca, de altfel, pe tot parcursul vieții Sale în trup omenesc.

Astfel, atât prin ereditate cât și prin imputație, El a fost "împovărat cu păcatele lumii." Și, așa împovărat, cu acest uriaș dezavantaj, Isus a trecut triumfător pe acolo pe unde fără nici o urmă de handicap, perechea primilor oameni a capotat.

Prin moartea Sa, Isus a plătit vina tuturor păcatelor care s-au comis, putând astfel să acorde neprihănirea Lui tuturor celor ce aleg să o primească. Și, "osândind" păcatul în firea pământească, înlăturând în firea pământească, vrăjmășia, El eliberează de puterea legii eredității. Și astfel poate, în neprihănire, să confere oricărui suflet care Îl primește, natura Sa divină și puterea de a surclasa această lege și de a se menține mai presus de ea.

De aceea este scris: "Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, pentru ca să căpătăm înfieră"-Gal. 4,4; Și "Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimitând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului"(Rom.8,3.4); Și,"El este paca noastră, care din doi a făcut unul...și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace" (Efes. 2,14.15).

Astfel, El "a trebuit să se asme fraților Săi în toate lucrurile...și, faptul că El însuși a fost ispășit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispășiți."

De oriunde ar veni ispita - dinăuntru sau din afară - Isus este scutul nostru perfect împotriva ei, salvând astfel pe absolut toți cei care vin la Dumnezeu prin El.

Dumnezeu Își trimite propriul Fiu în fire pământească, Hristos preia natura noastră așa cum este ea, păcătoasă și în declin, Dumnezeu rămâne constant cu El și în El în această natură - astfel a demonstrat Dumnezeu pentru toți oamenii și pentru totdeauna, că nu există pe pământul acesta suflet atât de apăsător de păcate sau atât de pierdut, încât El să nu vrea bucuros să locuiască în el și să-l mântuiască și să-l conducă pe calea neprihănirii.

Și astfel, cu siguranță, numele Lui este Emanuel, ceea ce înseamnă "Dumnezeu cu noi."

Capitolul 8

“În toate lucrurile, asemenea...”

Trebuie în mod deosebit observat că, în primele 2 capitole din Evrei, ideile și discuția privitoare la persoana lui Isus, se referă îndeosebi la natura și personalitatea Lui. În Filipeni 2,5-8, este prezentată relația Hristos - Dumnezeu și Hristos - om, îndeosebi ca natură și formă. Astfel “să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și

S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”.

Când Isus S-a dezbrăcat pe Sine însuși, a devenit om. Și Dumnezeu S-a descoperit ca om. Când Isus S-a dezbrăcat pe Sine însuși, pe de o parte S-a descoperit ca om, iar pe cealaltă S-a descoperit ca Dumnezeu. Astfel, în El s-au întâlnit pașnic Dumnezeu și om, devenind una: “Căci El este pacea noastră, care din doi (Dumnezeu și om) a făcut unul... și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei... ca să facă pe cei doi (Dumnezeu și om) un singur om nou, făcând astfel pace” (Efes. 2,14.15).

El, care avea chip de Dumnezeu, a luat chip de om.

El, care era egal cu Dumnezeu, a devenit egal cu omul.

El, care era Creator și Domn, a devenit creatură și rob.

El, care era asemeni cu Dumnezeu, a fost făcut asemeni cu omul.

El, care era Dumnezeu și Duh, a fost făcut om și a fost făcut trup (Ioan 1,1.14).

Acestea nu sunt adevărate numai în ceea ce privește chipul și forma. Ele sunt adevărate și în ceea ce privește personalitatea. Căci Hristos a fost deopotrivă cu Dumnezeu în natură și chiar în personalitate. El a fost făcut asemeni omului, în sensul că a fost ca omul în natură și chiar în persoană. Hristos era Dumnezeu. El a devenit om. Și când a devenit om, era om la fel de real cum era și Dumnezeu. El S-a făcut om pentru a-l putea răscumpăra pe om. A venit la om acolo unde este omul, pentru a-l duce acolo unde a fost și este El.

Și, pentru a-l răscumpăra pe om din ceea ce este, El a fost făcut ceea ce este omul.

Omul este carne: Gen. 6,3; Ioan 3,6. “Și Cuvântul S-a făcut trup”. Ioan 1,14; Evr. 2,14.

Omul se află sub Lege. Rom. 6,3; Ioan 3,6. Hristos S-a “născut sub Lege”. Gal. 4,4.

Omul se află sub blestem. Gal. 3,10; Zah. 5,1-4; “Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Gal. 3,13).

Omul este vândut rob păcatului (Rom. 7,14) și “încărcat de fărădelegi” Isaia 1,4. Isus “a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor”. Isaia 53,6

Omul este “trupul păcatului”. Rom. 6,6. Iar Dumnezeu “L-a făcut păcat pentru noi” (pe Isus). 2 Cor. 5,21.

Astfel, literalmente, Isus “a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile”.

Și nu trebuie niciodată uitat că în nici una din aceste ipostaze umane - trup de carne, păcat și blestem - El nu a ajuns prin Sine sau prin păcătuire. Ci “a fost făcut” (conform G.N.B.) toate acestea. El “a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor”. Hristos a fost făcut ceea ce nu fusese, pentru ca omul să poată fi acum și în veșnicie ceea ce nu este.

Hristos era Fiul lui Dumnezeu. El a devenit Fiul omului pentru ca fiii oamenilor să poată deveni fii ai lui Dumnezeu. Gal. 4,4; Ioan 3,1.

Hristos este Duh. 1Cor. 15,45. El a devenit carne pentru ca omul, care este carne, să poată deveni Duh. Ioan 3,6; Rom. 8,8-10.

Hristos care era întrutotul natură divină, a fost făcut părtaș naturii umane pentru ca noi, care suntem întrutotul natură umană, să ne facem “părtași firii dumnezeiești”. 2 Petru 1,4.

Hristos, care nu cunoștea păcatul, a fost făcut păcat pentru ca noi, care nu cunoaștem neprihănirea, să putem fi făcuți neprihănire, și încă neprihănirea lui Dumnezeu.

Și, pe cât de reală este neprihănirea care, prin Hristos, a fost făcut omul, pe atât de real este și păcatul omenirii care, în firea pământească, a fost făcut Hristos.

Pe cât de reale sunt păcatele care apasă asupra noastră, pe atât de reale sunt păcatele așezate asupra lui Hristos.

Pe cât de sigur vinovăția se asociază acestor păcate, afectându-ne atunci când ele apasă asupra noastră, pe atâta aceeași conștiință a condamnării și descurajarea din cauza vinei lor, le-a experimentat Isus atunci când ele au apăsă asupra Lui.

Astfel vina, condamnarea și descurajarea datorate conștiinței păcatului, făceau parte din experiența Lui, la fel de real cum fac parte din viața fiecărui păcătos de pe pământ. Acest adevăr inspiră oricărui suflet păcătos de pe pământ, mărețul adevăr că “neprihănirea lui Dumnezeu” și pacea, odihna și bucuria acestei neprihăniri, sunt o realitate în experiența credinciosului în Isus pe această lume, la fel cum sunt și în viața oricărui dintre sfinții din cer.

El, care cunoștea înălțimea neprihănirii lui Dumnezeu, cunoscând astfel grozăvia acestor abisuri la fel de bine cum cunoaște slava și înălțimea neprihănirii lui Dumnezeu. Prin aceasta “Robul Meu cel neprihănit, va pune pe mulți într-o stare după voia lui Dumnezeu” - Isaia 53,11.

Astfel, prin această cunoștință El poate să elibereze pe orice păcătos din cele mai de jos adâncimi ale păcatului, ridicându-l pe cele mai înalte culmi ale neprihănirii, chiar ale neprihănirii lui Dumnezeu.

Făcut ”în toate lucrurile” asemeni nouă, El a fost în absolut totul așa cum suntem noi. A fost atât de perfect “asemeni nouă”, încât a putut să spună exact ceea ce ar trebui să spunem noi: “Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi” (Ioan 5,30).

Este cât se poate de adevărat că, în slăbiciunea și imperfecțiunea cărnii în care a luat natura noastră, Isus a fost așa cum este omul fără Dumnezeu și fără Hristos. Pentru că fără El, oamenii nu pot face nimic. Cu El și prin El, în Biblie este scris: “Pot totul”. Dar despre cei fără El, este scris: “despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. (Ioan 15,5).

Prin urmare, când spunea despre Sine: “Eu nu pot face nimic de la Mine însumi”, este clar pentru totdeauna că, în natura umană - din cauza imperfecțiunilor preluate din cauza păcătoșeniei ereditare și curente care au fost puse asupra Lui - Isus a fost, la vremea Lui, exact așa cum este omul care, în imperfecțiunea cărnii, e plin de păcate (moștenite sau adoptate) și fără Dumnezeu. Și așa slab, plin de păcate, neajutorat, ca și noi, într-o credință sublimă, El a exclamat: “Îmi voi pune încrederea în El” - Evr. 2,13.

El a venit “să caute și să salveze ceea ce era pierdut”. Și, pentru a salva ce era pierdut, a venit la cei pierduți acolo unde ne aflam, așezându-Se printre cei pierduți, fiind socotit printre nelegiuți făcându-Se păcat. Și, de la stadiul slăbiciunii și imperfecțiunii celui pierdut, Isus S-a încrezut în Dumnezeu că va fi eliberat și salvat. Împovărat cu păcatele lumii și ispășit în toate lucrurile ca și noi, El a sperat în Dumnezeu și a avut încredere că Dumnezeu Îl va salva din toate și-L va feri de păcat. Ps. 69,1-21; 71,1-20; 22,1-22; 31,1-5.

Aceasta este credința lui Isus. Acesta este punctul în care credința lui Isus ajunge la omul pierdut, păcătos pentru a-l ajuta. Astfel a fost perfect demonstrat că nu există om, cât e pământul de mare, pentru care nu există speranță în Dumnezeu. Că nu există om atât de pierdut încât să nu poată fi salvat, nădăjduind în Dumnezeu în această credință a lui Isus. Și această credință a lui Isus prin care, aflat în locul păcătosului, El a nădăjduit în Dumnezeu și S-a încrezut în vederea eliberării de păcat și a puterii pentru ferirea de păcat, această biruință a Lui constă în faptul că a adus oricărui om din lume certitudinea sfântă prin care oricine poate spera în Dumnezeu și se poate încrede în El și poate descoperi puterea Lui de a-l elibera și feri de păcat. Această credință exercitată de El și prin care a obținut biruința asupra lumii, cărnii și răului, este darul fără plată făcut oricărui om din lume, pierdut. Ea este credința căreia Isus îi este Autor și Desăvârșitor.

Credința lui Isus, care este dată oamenilor. Credința care trebuie primită de oameni pentru a putea fi salvați. Credința lui Isus care acum, în timpul întreitei solii îngerești, trebuie primită și păstrată de cei care vor fi feriți de închinarea “la fiară și la chipul ei” și abilitați să păzească

poruncile lui Dumnezeu. Credința lui Isus, la care se referă cuvintele de încheiere ale întregii solii: “Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Iar acum, “punctul cel mai însemnat al celor spuse, este că avem un (AȘA) Mare Preot. Tot ceea ce am aflat în capitolele 1 și 2 din Evrei, este pregătirea și temelia înaltei Sale preoții. Pentru că “a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evr. 2,17.18).

Capitolul 9

Alte însușiri ale Marelui nostru Preot

Am văzut care este gândul central al primelor două capitole din Evrei. De la el pleacă și capitolul 3 sau, mai bine zis, marele gând continuă și-n acest capitol 3, cu frumosul îndemn: “De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus, care a fost credincios Celui ce L-a rânduit”. După ce Hristos ne-a fost prezentat în trup făcut în toate lucrurile asemenea copiilor oamenilor, cea mai apropiată rudă a noastră, acum ni ce cere să-L vedem în credințioșia Lui în această postură.

Întâiul Adam n-a fost credincios. Acest al doilea Adam “a fost credincios Celui ce L-a rânduit, cum și Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu. Căci El a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atât mai mare decât a lui Moise, cu cât Cel ce a zidit toate lucrurile, este Dumnezeu. Cât despre Moise el a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne laudăm”.

Apoi este amintit Israelul, care a ieșit din Egipt și n-a fost credincios, care n-a reușit să intre în odihna lui Dumnezeu pentru că n-au avut încredere în El. După aceea, urmează un îndemn adresat nouă “să luăm... bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui”, nici unul din noi “să nu se pomenească prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor, cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihna despre care a vorbit El”.

Intrăm în odihna iertării tuturor păcatelor noastre prin credința în El care a fost credincios în orice îndatorire și în fața oricărei ispite a vieții. Mai intrăm în această odihnă și rămânem în ea fiind părtași ai credințioșiei Sale în și prin care și noi Îi vom fi credincioși Lui, care ne-a chemat. Căci și nouă n-i s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor, cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că nu a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihna despre care a vorbit El.”

Intrăm în odihna iertării tuturor păcatelor noastre prin credința în El care a fost credincios în orice îndatorire și în fața oricărei ispite a vieții. Mai intrăm în odihnă și rămânem în ea fiind părtași ai credințioșiei Sale în și prin care și noi Îi vom fi credincioși Lui, care ne-a chemat. Căci, urmărindu-L, în credințioșia Lui ca Mare Preot al vieții noastre, va trebui să vedem că “nu avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”(Evr. 4, 15)

Neavând un mare preot insensibil la sentimentul imperfecțiunilor noastre, noi Îl avem pe Marele Preot care poate fi atins de acest sentiment. Și faptul prin care El poate fi și este astfel sensibilizat, este că “a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi.” Nu există privință în care vreun suflet poate fi ispitit, și în care Isus să nu fi fost la fel de ispitit și să nu fi simțit aceasta la fel de real ca orice om. Dar, deși a fost ispitit în orice privință ca și noi, simțind puterea ispitei la fel de real ca orice om, El în toate a fost, totuși, credincios, trecând prin toate “fără păcat.” Prin credința în El, în credințioșia Lui, orice suflet poate să înfrunte ispita și să o depășească, fără a păcătui.

Salvarea noastră este că El a fost făcut trup omenesc și în toate a trebuit să se asemene nouă, să fie ispitit exact ca și noi, pentru a putea fi “în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere”. Și asta nu numai “ca să facă ispășire pentru păcatele norodului”, ci și pentru a putea “să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”, să le acorde asistență și să îi scape de suferință. El este Marele nostru Preot milos care ne vine în ajutor atunci când suntem ispitiți, pentru a ne feri de căderea sub ispită, de căderea în păcat, pentru a învinge ispita, nepăcătuind.

“Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile - pe Isus, Fiul lui Dumnezeu - să rămânem tari în mărturisirea noastră.” (Evr. 4,14). Și, văzând că avem un (așa) Mare

Preot, “să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”.

Mai departe, în prezentarea pentru noi a Marelui nostru Preot în credincioșia Sa, este scris că “orice mare preot luat din mijlocul oamenilor este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și El este cuprins de slăbiciune.” (Evr. 5, 1.2).

Iată de ce, pentru a fi un mare preot milos și vrednic de încredere, în ce privește legăturile cu Dumnezeu și pentru a-i duce pe mulți în slavă a fost nevoie ca El, Căpetenia mântuirii noastre, să fie atins de slăbiciune, să fie încercat prin ispită, să fie “om al durerii, învățat cu suferința”, ajungând astfel “în toate lucrurile” omenești, în cunoștință de cauză pentru ca, într-adevăr, să poată “fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți”. Într-un cuvânt, pentru a fi un “mare preot milos și vrednic, în ce privește legăturile cu Dumnezeu”, Isus a trebuit să fie făcut “desăvârșit prin suferințe”.

“Nimeni nu-și ia cinstea aceasta (de mare preot) singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa și Hristos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut!” Și, cum zice iarăși într-alt loc: “Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pa care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-l ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice, căci a fost rânduit de Dumnezeu: Mare Preot “după rânduiala lui Melhisedec.”

Isus n-a fost făcut Mare Preot “fără jurământ”, “căci, pe când Leviții se făceau preoți fără jurământ, Isus S-a făcut Preot prin jurământul Celui ce l-a zis: Domnul a jurat și nu se va căi, Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. Chiar prin faptul acesta, “El S-a făcut chezașul unui legământ mai bun”. Astfel, mai presus de toți ceilalți, Isus a fost făcut Mare Preot prin jurământul lui Dumnezeu. Astfel, cu atât mai mult, avem un (așa) Mare Preot!

Preoții (după rânduiala lui Aaron) au fost “în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea”... ”Dar El, fiindcă rămâne în veac, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul” (Evr. 7,23. 24).

Prin jurământul lui Dumnezeu, Isus este Mare Preot pentru totdeauna, “pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare” - Evr. 7,16. Prin urmare, El este Preot “în veac”. Și pentru că este Preot în veac, “are o preoție care nu poate trece de la unul la altul”. Toate acestea fac ca El să poată “să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei” (Evr. 7,25). Astfel... “avem un (așa) Mare Preot! “Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe sine însuși (Evr. 7,26.27).

Capitolul 10

“Punctul cel mai însemnat”

“Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un (aşa) Mare Preot”. În ce constă acest “apogeu”? În faptul că:

1. El, care era mai pe sus decât îngerii “ - Dumnezeu - a fost făcut mai pe jos decât ei - om.
2. El, care era natură dumnezeiască a fost făcut natură umană.
3. El, care era în toate lucrurile deopotrivă cu Dumnezeu, a fost făcut în toate lucrurile asemenea omului.
4. În postura omului El a fost ispitit în toate privințele așa cum sunt ispitiți oamenii și nu a păcătuit niciodată, ci a fost în toate lucrurile credincios Celui ce L-a chemat.
5. În postura omului ispitit în orice privință la fel ca și noi, El a fost atins de sentimentul slăbiciunilor noastre și a fost făcut desăvârșit prin suferințe, pentru a putea fi un Mare Preot milos și vrednic de încredere, chemat la aceasta de Dumnezeu.
6. A fost făcut Mare Preot prin puterea unei vieți fără sfârșit.
7. A fost făcut Mare Preot prin jurământul lui Dumnezeu.

Acestea sunt considerentele Cuvântului lui Dumnezeu pentru care punctul cel mai însemnat este că “avem un (astfel de) Mare Preot.”

Și aceasta nu este decât o parte a “punctului celui mai important”. pentru că întregul enunț al “punctului celui mai însemnat” este: “că avem un (astfel de) Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.”

Pe pământ era un sanctuar, făcut de om. E drept, făcut și așezat potrivit directivelor Domnului; totuși, mult diferit de sanctuarul și adevăratul cort pe care Domnul însuși le-a ridicat, nu omul - atât de diferit, pe cât de diferită poate fi lucrarea unui om de lucrarea mâinilor lui Dumnezeu.

Acest “sanctuar pământesc”, împreună cu lucrarea din el sunt descrise mai pe scurt, iar semnificația lui comentată în Evrei 9 mai pe scurt decât oriunde. Să cităm, deci Evrei 9,2-12 “*În adevăr, s-a făcut un cort. În partea dinainte, numită “Locul Sfânt”, era sfeșnicul, masa și pâinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema “Locul prea sfânt” El avea un altar de aur pentru tămâie, și chivotul legământului ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele legământului. Deasupra erau heruvimii slavei care acopereau capacul ispășirii umbra lor. Nu este vremea să vorbim acum cu deamănuntul despre aceste lucruri și după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea, preoții cari fac slujbele, intra totdeauna în partea dintâi a cortului. Dar în partea a doua intra numai marele preot, odată pe an, și nu fără sânge, pe “care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului. Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că drumul în Locul prea sfânt, nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui. Ele sunt doar niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna în Locul prea sfânt nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”.*

Sanctuarul era doar o asemănare pentru vremurile de acum. În El, preoții și marii preoți slujeau și aduceau daruri și jertfe. Dar toate acestea - preoție, lucrare, daruri și jertfe - erau, deopotrivă cu sanctuarul, doar o asemănare pentru vremurile de acum, pentru că ele “nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui”.

Sanctuarul și însuși Cortul erau doar o reprezentare a sanctuarului și adevăratului cort pe care Domnul le-a făcut, nu omul.

Marele preot din sanctuarul pământesc era doar o reprezentare a lui Hristos care este Mare Preot în Sanctuarul și în Cortul cel adevărat. Lucrarea acestui mare preot (din sanctuarul pământesc) era doar o reprezentare a lucrării lui Hristos, Marele nostru Preot “care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri ca slujitor al Locului Prea Sfânt și al adevăratului Cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”.

Jertfele preoției din Sanctuarul ceresc erau doar o reprezentare a jertfei lui Hristos, adevăratul Mare Preot, în lucrarea Sa în Sanctuarul și adevăratul Cort din cer.

Astfel, Hristos a fost adevărata esență și adevăratul sens al întregii profeții și slujbe din sanctuarul pământesc și tot ce s-a desfășurat în cadrul lor în alt sens, a fost, pur și simplu, fără sens. Pe cât de sigur este Hristos, adevăratul Mare Preot al creștinătății, prefigurat de marele preot levit de pe pământ, pe atâta sanctuarul în care slujește Isus este adevăratul sanctuar, prefigurat de sanctuarul pământesc din timpul dispensațiunii levite. Pentru că este scris: “Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu când avea să facă cortul. Ia seama, i s-a zis, să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte” (Evr. 8,45). “Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”. Și “chiar în cer”, în timpul dispensațiunii creștine, a fost văzut tronul lui Dumnezeu și un altar de aur, în care un înger cu o cădelniță de aur aducea tămâie ofrandă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților: “Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților” (Apoc. 4,5; 8,2-4). Tot în acest timp a fost văzut “chiar în cer” templul lui Dumnezeu: “Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său - Apoc. 11,19; 15,5-8; 16,1. Mai departe, au fost văzute “șapte lămpi de foc” care ardeau “înaintea scaunului de domnie” (Apoc. 4,5). Și, “în mijlocul celor șapte sfeșnice”, se vedea “cineva, care semăna cu Fiul omului”, îmbrăcat în haină de Mare Preot (Apoc. 1,13).

Așadar, există un sanctuar al dispensațiunii creștine, pentru care sanctuarul dispensațiunii levite era o prefigurare, așa cum există o mare preoție creștină, a cărei prefigurare a fost marea preoție din antichitate. Și există o mare preoție modernă - slujba lui Hristos, Marele nostru Preot din sanctuarul din cer, la fel de adevărat cum a existat o mare preoție în sanctuarul pământesc din antichitate.

Și “Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8,1).

Capitolul 11

“Ca să pot locui în mijlocul lor”

Când Dumnezeu a dat lui Israel planul original pentru construirea sanctuarului, care trebuia să fie doar o pildă pentru acel timp, El a spus: Să-Mi faci un locaş sfânt, şi Eu voi locui în mijlocul lor (Exodul 25,8 - în original: “ca să pot locui în mijlocul lor”).

Scopul sanctuarului era, deci, “ca să pot locui în mijlocul lor.” El este arătat şi mai clar în următoarele versete: *“Acolo mă voi întâlni cu copiii lui Israel şi locul acela va fi sfinţit de slava Mea. Voi sfinţi cortul întâlnirii şi altarul; voi sfinţi pe Aaron şi pe fii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoţi. Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel şi voi fi Dumnezeul lor* (Exodul 29, 43-45).

Îmi voi aşeza locaşul Meu în mijlocul vostru şi sufletul Meu nu vă va urî Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru şi voi veţi fi poporul Meu (Leviticul 26, 11-12).

Scopul acesta nu consta doar în aşezarea cortului în mijlocul taberei lui Israel. Aceasta este marea greşeală pe care a făcut-o Israel în folosirea sanctuarului, pierzând astfel aproape total din vedere adevăratul scop al sanctuarului. Atunci când a fost ridicat cortul în mijlocul taberei, mulţi dintre copiii lui Israel au socotit că este suficient; ei socoteau că acesta este modul în care va locui Dumnezeu în mijlocul lor.

Este adevărat că prin Shekina, Dumnezeu se afla în Sanctuar. Dar chiar Sanctuarul, cu mobilierul lui superb, Sanctuarul aflat în mijlocul taberei, nu era totul. Pe lângă superba construcţie şi mobilierul ei, din Sanctuar mai făceau parte jertfele şi darurile poporului şi jertfele şi darurile pentru popor; şi preoţii cu serviciul lor neîntrerupt; şi Marele Preot cu sfânta lui misiune. Fără acestea, Sanctuarul era, practic, pentru israeliţi un lucru gol, cu toate că Dumnezeu locuia în el.

Şi care era sensul acestor lucrări? Să vedem: când vreunul dintre copiii lui Israel păcătuia “împotriva vreuneia din poruncile Domnului, făcând lucruri care nu trebuiesc făcute”, fiind deci vinovat, atunci, din proprie iniţiativă, el îşi aducea la uşa Cortului întâlnirii viţelul de jertfă. Înainte ca viţelul să fie jertfit, cel care îl aducea, îşi punea mâinile pe capul animalului şi îşi mărturisea păcatele, iar acesta era primit să facă ispăşirea. Apoi, omul înjunghia animalul iar sângele era strâns într-un vas. Cu o parte din sânge se stropea o parte din altarul jertfei de ardere care se afla la uşa Cortului întâlnirii. Cu o altă parte să ungeau “coarnele altarului pentru tămâia mirositoare care este înaintea Domnului în Cortul întâlnirii”, iar cu o altă parte, se stropea de şapte ori înaintea Domnului, în faţa perdelei dinăuntru a sfântului locaş. Apoi, “tot celălalt sânge” al viţelului, era vărsat “la picioarele altarului pentru arderile de tot, care era la uşa Cortului întâlnirii”. Şi animalul era ars pe altarul jertfei de ardere. În concluzia acestui întreg serviciu, este scris: “Astfel va face preotul pentru omul acesta ispăşirea păcatului pe care l-a săvârşit şi i se va ierta”. Slujba era aceeaşi şi în cazul păcătuirii şi mărturisirii întregii adunări. Şi, indiferent dacă slujba de ispăşire era individuală sau colectivă, concluzia era aceeaşi: Lev. 4,35 u.p.; vezi Lev. capitolele 1- 5.

Ceremonialul slujbei din Sanctuar era îndeplinit o dată pe an. Iar ziua acestei împliniri, ziua a zecea a lunii a şaptea, era în mod special “ziua ispăşirii”, ziua curăţirii Sanctuarului. În acea zi, slujba se desfăşura în Sfânta Sfintelor. Era o singură dată pe an când Marele Preot intra singur în Sfânta Sfintelor. Despre acest mare preot şi slujba lui în ziua ispăşirii, este scris: *“să facă ispăşire despre Locul Prea Sfânt, să facă ispăşire pentru Cortul întâlnirii şi pentru altar, şi să facă ispăşire pentru preoţi şi pentru tot poporul adunării”*. (Lev. 16,33).

Astfel, serviciile sanctuarului, cu jertfele şi arderile sale, cu slujirea preoţilor şi lucrarea unică a marelui preot, aveau ca scop realizarea ispăşirii, pentru iertarea şi curăţirea păcatelor poporului. Din cauza păcatului şi a vinei, din cauză că “s-a făcut ceva împotriva uneia dintre poruncile Domnului, făcând lucruri ce nu trebuiau făcute,” era nevoie să se facă ispăşire pentru a se obţine iertarea. Ispăşire înseamnă de fapt punere la un loc (în limba engleza atonement = at-one-ment, a pune la un loc, a reuni). Păcatul şi vina îi separaseră pe om de Dumnezeu. Prin intermediul acestui serviciu, ei erau din nou uniţi cu Dumnezeu. A ierta înseamnă a da pentru (în limba engleză forgive = give for, a da pentru). A ierta păcatul înseamnă a da pentru păcat. Iertarea păcatelor vine numai de

la Dumnezeu. Ce a dat Dumnezeu ca plată pentru păcat? A dat pe Hristos, căci “Hristos S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre” (Galateni 1,4;Efeseni 2,12-16; Romani 5,8-11).

Prin urmare, când o persoană sau întreaga adunare a lui Israel păcătuia și dorea iertarea, întregul plan al mântuirii, iertării și ispășirii se desfășura sub ochii lor. Jertfa era adusă prin credința în sacrificiul pe care îl făcuse deja Dumnezeu dând pe Fiul Său pentru păcatele omenirii. În această credință, păcătoșii erau acceptați de Dumnezeu, iar Hristos era primit de ei ca jertfă pentru păcat. Astfel erau făcuți una cu Dumnezeu, și astfel Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul lor, adică în fiecare inimă și în fiecare viață și să facă acea inimă și viață “sfântă, fără răutate, nepătată și despărțită de păcat.” Așezarea cortului în mijlocul taberei lui Israel era o ilustrație, o parabolă, o sugerare a adevărului că El va locui în mijlocul fiecărei persoane. “...și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă Întăriți în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (Efeseni 3,16-19).

În fiecare epocă, unii din popor au văzut în sanctuar acest mare adevăr salvator. Dar ca trup colectiv, Israel nu a înțeles niciodată acest adevăr; oprindu-se doar la aspectul locuirii Sale în cortul din mijlocul taberei, ei au pierdut prezența Sa personală locuind în inimile lor. Ca urmare, închinarea lor a devenit exterioară și formală, în loc să fie interioară și spirituală. Viața lor a rămas neschimbată și nesfântă. Cei care au ieșit din Egipt nu au înțeles acest mare adevăr pe care îl pregătise Dumnezeu pentru ei, și au “căzut în pustie” (Exodul 3,17-19).

Aceeași greșală a fost făcută și de cei care au intrat în Canaan. Ei și-au pus toată încrederea în Domnul Cel care locuia în cort și nu au acceptat ca serviciul sanctuarului să fie mijlocul prin care El să locuiască în ei prin credință. În consecință viețile lor au cunoscut o creștere în nelegiuire. Dumnezeu a permis ca acest prim cort să fie distrus și chivotul lui Dumnezeu să fie luat de către neamuri (Ieremia 7,12; 1Samuel 4,10-12), ca poporul să învețe astfel să-L descopere pe Dumnezeu personal și să I se închine individual, ca El să poată locui în ei.

După o absență a cortului și slujbelor lui pentru o perioadă de o sută de ani, el a fost restaurat de David, și apoi transformat în grandiosul templu ridicat de Solomon. Dar iarăși scopul lui real a fost treptat pierdut din vedere. Formalismul și toată nelegiuirea legată de el au crescut din ce în ce mai mult, până când Dumnezeu a fost obligat să-i strige lui Israel: “*Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre, și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când Îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, n-am nici o plăcere de ele; și vițeei îngrășați, pe care îi aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei. Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale! Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, și neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată*” (Amos 5,21-24).

Și în Iuda El a fost nevoit să facă același apel, prin Isaia: “*Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei ! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei ! “Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor, și de grăsimea vițeeilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare”, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea ! Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge!” “Spălați-vă deci și curățiți-vă ! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut ! Încetați să mai faceți răul ! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă !” “Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lăna.” Isaia 1,10-18.*

Dar ei nu au ținut seama de apelurile Sale. Din acest motiv, Israel a fost dus în captivitate și țara le-a fost lăsată pustie. Aceeași soartă a avut-o și Iuda. Toate acestea din aceeași cauză: ei nu au reușit să înțeleagă ce dorește Dumnezeu să îi învețe. Ei priveau templul și prezența lui Dumnezeu acolo ca fiind scopul final, în loc să privească totul doar ca mijloace către scop, ca prin căile puse la

dispoziție de templu și slujbele lui, să obțină iertare și ispășire, și astfel Cel ce locuia în templu să poată locui în ei. Încă o dată, El a încercat să înduplece poporul prin Ieremia, pentru a fi salvați din greșeala lor, și astfel să primească marele adevăr al adevăratului scop și înțeles al templului și serviciilor lui.

Astfel, El a spus: *“Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, care nu slujesc la nimic . Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți ! Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: “Suntem izbăviți !” . . . ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!*

“Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, o peșteră de tâlhari înaintea voastră ?” “Eu însumi văd lucrul acesta, zice Domnul !” “Duceți-vă dar la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusese să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut, din pricina răutății poporului Meu Israel ! “Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte, zice Domnul, fiindcă v-am vorbit dis de dimineață, și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat și n-ați răspuns, voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo. Și vă voi lepăda de la Fața Mea, cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sămânța lui Efraim !” “Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei, și nu stăruie pe lângă Mine; căci nu te voi asculta !” “O ! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi, și noapte pe morții fiicei poporului meu ! O! dac-aș avea un han de călători în pustie, aș părăsi pe poporul meu și m-aș depărta de el ! Căci toți sunt niște preacurvari și o ceată de mișei” “Au limba întinsă ca un arc și aruncă minciuna; și nu prin adevăr sunt ei puternici în țară; căci merg din răutate în răutate, și nu Mă cunosc, zice Domnul.” Ier. 7,8-16; 9,1-3.

Care erau acele “nădejdi înșelătoare” în care se încredea poporul? “Nu va hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: “acesta este templul Domnului, templul Domnului, templul Domnului!” (Ieremia 7,4). Astfel, ne putem da seama că poporul, deși împlinea toate ritualurile închinării cerute de serviciul templului, rămânea doar cu formele, pierzând în întregime scopul templului și serviciilor sale, care spuneau un singur lucru: că Dumnezeu dorește o reformă prin care să poată sfinți viețile oamenilor, locuind în fiecare din ei. Pierzând acest adevăr, stricăciunea inimilor lor devenea din ce în ce tot mai evidentă. De aceea, toată închinarea, jertfele și rugăciunile lor nu erau decât batjocura și spectacol, atâta vreme cât viețile lor rămâneau neschimbate și nesfințite.

Astfel cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului, a fost: *“Iată cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului: “Șezi la poarta Casei Domnului vestește acolo cuvântul acesta, și spune: “Ascultați Cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda, care intrați pe aceste porți, ca să vă închinați înaintea Domnului!” “Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: “Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: “Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!” “Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupri pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta, și dacă nu veți merge după alți dumnezei spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din vecinicie în vecinicie.” Ieremia 7,1-7.*

În loc de a permite ca marele scop al templului să fie împlinit în ei, poporul l-a pervertit în întregime. În loc să permită templului și serviciilor lui, așezat în mijlocul lor de Dumnezeu spre a-i învăța ca El dorește cu adevărat să locuiască în mijlocul lor locuind în inimile lor și sfințind viețile lor, ei au exclus scopul adevărat al templului și l-au pervertit până acolo încât să-l facă să acopere nelegiuirea cea mai grosolană și păcătoșenia cea mai întunecată.

Pentru un astfel de sistem nu mai există alt remediu decât distrugerea. În consecință, orașul a fost încercuit și capturat de către neamuri. Templul, “casa lor cea sfântă și slăvită,” a fost distrus. Și, cum cetatea și templul ajunse un morman de ruine fumegânde, poporul a fost dus captiv în Babilon unde, doborâți de amărăciune și înțelegând marea lor pierdere, L-au căutat pe Dumnezeu și L-au

găsit și I s-au închinat într-un mod ce a produs o astfel de reformă în viața lor, încât dacă ar fi făcut așa când templul se afla în picioare, ar fi rămas în picioare pentru totdeauna. Psalmi 137,1-6.

Dumnezeu a adus din Babilon un popor umil și reformat. Templul Său sfânt a fost reclădit și serviciile lui restaurate. Poporul locuia din nou în țara și cetatea lui. Dar apostazia s-a infiltrat din nou. Lucrurile au mers la fel, încât atunci când a venit Isus, centrul și inima sanctuarului și serviciilor lui, aceeași stare predomina în Israel. În inimile lor Îl persecutau și urmăreau să-L omoare, iar pe dinafară erau așa de sfinți încât nu puteau intra în sala de judecată a lui Pilat ca să nu se spurce!

Apelul Domnului către popor era același ca în vechime - să găsească în viața lor personală scopul templului, ca să poată fi salvați de blestemul care căzuse peste națiunea lor de-a lungul întregii istorii, din pricina aceleiași mari greșeli. Într-o zi, pe când se afla în templu, Isus a spus mulțimii adunate acolo: "Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica. "Iudeii au zis: "Au trebuit 46 de ani ca să se zidească templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?" Dar El le vorbea despre templul trupului Sau (Ioan 2,19-21). Când Isus, aflat în templu, a vorbit astfel poporului, referindu-se la templul trupului Său, El insista de fapt, așa cum făcuse de-a lungul istoriei lor, să-i facă să înțeleagă că scopul final al templului și slujbelor de acolo a fost mereu ca prin slujirea ce avea loc acolo, Dumnezeu să locuiască și să umble în ei, precum locuia în templu, sfințind locuința Lui din ei tot așa cum spațiul templului era sfânt din cauza prezenței Sale. Trupurile lor trebuiau să devină adevăratele temple ale Dumnezeului cel viu, din cauza acestei prezențe a lui Dumnezeu în ei.

Dar nici de data aceasta ei nu au fost în stare să vadă acest adevăr. N-au acceptat această reformă. Nu au împlinit scopul sanctuarului în ei, astfel ca Dumnezeu să poată locui în ei. L-au respins pe Cel care venise personal să le arate adevăratul scop și adevărată cale. De aceea, din nou, singurul remediu a fost distrugerea. Și din nou, templul, casa lor "cea sfântă și slăvita," a fost dată pradă flăcărilor. Orașul a căzut în mâna neamurilor. Din nou au fost duși în robie și împrăștiați să fie "rătăcitori printre neamuri" (Osea 9,17).

Din nou accentuăm faptul că sanctuarul pământesc, cu slujba și serviciile lui, nu era în sine decât o imagine a celui adevărat care prin slujba și serviciile lui se afla în cer. Când ideea sanctuarului i-a fost prima dată prezentată lui Moise pentru Israel, Domnul i-a spus: "*Vezi, să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte!*" (Evr. 8,5; Ex. 25,40; 25,30; 27,8). Sanctuarul de pe pământ era deci, o reprezentare a celui adevărat, o copie după original. Slujba și serviciile ce aveau loc în el erau reprezentări ale celor adevărate - "chipurile lucrurilor care sunt în ceruri" Evr. 9,23.24.

Adevăratul sanctuar, originalul exista și atunci. Dar, în întunericul și confuzia din Egipt, Israelul pierduse adevărata noțiune a lui, așa cum o pierduse și pe a multor alte lucruri care fuseseră clare pentru Avraam, Isaac și Iacov. Printr-o "schiță" pământească Dumnezeu voia să le facă cunoștință cu adevăratul sanctuar. Prin urmare, sanctuarul pământesc nu era o reprezentare a ceva ce nu exista și avea să vină, ci era o reprezentare vizibilă a ceea ce exista dar era invizibil, o reprezentare care să îi antreneze la o asemenea experiență a credinței și adevăratei spiritualități pe evrei, încât să poată vedea, ceea ce era invizibil.

Prin toate acestea, Dumnezeu le descoperea, lor și tuturor oamenilor, din toate timpurile că, prin preoția și lucrarea lui Hristos în adevăratul sanctuar sau templu, care este în cer, El locuiește printre oameni. Descoperea că, în această credință a lui Isus, iertarea păcatelor și ispășirea sunt "lucrate" pentru oameni, astfel ca Dumnezeu să locuiască în ei, ca Dumnezeu al lor, iar ei popor al Său, prin aceasta fiind deosebiți de toți oamenii de pe fața pământului, deosebiți în Domnul ca adevărați fii și fiice ale Sale, zidiți întru desăvârșire în cunoștința lui Dumnezeu.

Capitolul 12 “Desăvârșire”

Marele ideal și scop al adevăratului sanctuar, al preoției și slujbelor lui, este ca Dumnezeu să locuiască în inimile poporului. Dar care este marele ideal și scop al locuirii Lui în inimile poporului? Răspunsul este: Desăvârșirea. Desăvârșirea morală și spirituală a închinătorului.

Să ne gândim la aceasta. La finele capitolului 5 din Evrei, imediat după mărturia că Isus, “după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec”, stă scris: “de aceea”, adică din această cauză, pentru acest motiv “să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite” Evr. 6,1.

Apoi se arată că desăvârșirea este atinsă numai prin preoția lui Melhisedec. Drept urmare, în legătură cu preoția levitică se spune în cap. 7 vers. 11: “Dacă, dar, desăvârșirea ar fi fost cu puțință prin preoția leviților... ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, după rânduiala lui Melhisedec și nu după rânduiala lui Aaron?” Și, în aceeași conexiune: “*căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit... și... se pune în loc o nădejde mai bună prin care ne apropiem de Dumnezeu*”. (vers.19).

Prin aceste declarații scripturistice este cât se poate de clar că desăvârșirea închinătorului este cea atribuită și la care se ajunge prin preoția și lucrarea lui Hristos.

Și încă acestea spuse, tot nu epuizează ideea. Fiindcă, după cum deja s-a menționat în descrierea sanctuarului pământesc și serviciilor lui, acesta ”era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui”. Că niciuna dintre acestea nu putea să îl facă pe cel ce le aducea desăvârșit, este marele neajuns. Iar marea idee este că lucrarea și preoția lui Hristos în sanctuarul adevărat, poate să îl facă și îl face desăvârșit pe cel care intră prin credință în acest demers.

Slujba pământească nu îl putea “duce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui”. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele

Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Evr. 9, 11.12. Acest sanctuar, această preoție, jertfă și lucrare a lui Hristos îl face desăvârșit printr-o răscumpărare veșnică pe orișicine intră, prin credință, în raza Serviciului Său, primind astfel ceea ce a fost stabilit să i se dea.

Mai departe, “*dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu atât mai mult sângele lui Hristos care prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!*”

Sângele animalelor enumerate și cenușa vacii stropită peste cei întinați, prezente în serviciul Levit și în sanctuarul pământesc făceau curățirea trupului, pentru că așa declară cuvântul, referitor la aceasta. Și așa stând lucrurile, “*cu cât mai mult sângele lui Hristos, care... S-a adus pe Sine însuși jertfă*” lucrează la curățirea spiritului “*de faptele... moarte*”.

Care sunt faptele moarte? Moartea însăși este urmarea păcatului. Atunci, curățirea cugetului de faptele moarte este o atât de completă curățire a sufletului de păcat, prin sângele lui Hristos și Duhul cel veșnic, încât în viața și treburile credinciosului, păcatul nu va mai avea loc, faptele lui vor fi numai fapte de credință, la fel ca și viața și acestea numai prin adevărata și pura slujire a viului Dumnezeu.

De asemenea, mai este scris: “*În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.*” Evr. 10,1-4; și aceasta arată că

deși desăvârșirea era ținta în toată lucrarea ce se realiza sub lege, totuși ea nu era atinsă prin nici una din performanțele acestei lucrări. Ceea ce se îndeplinea în sanctuarul pământesc, nu erau decât niște simple reprezentări pentru acel timp, ale lucrării și preoției prin care desăvârșirea este atinsă - lucrarea și preoția lui Hristos. Acele jertfe nu îi puteau face desăvârșiți pe oamenii care le aduceau. Jertfa adevărată și slujba din sanctuarul ceresc îi fac pe oameni desăvârșiți, iar această desăvârșire în faptul că ei nu mai au “cunoștință de păcate”. Dar cum sângele taurilor și al țapilor nu poate azi curăți păcatele așa cum nu putea nici atunci... Și totuși, aceste jertfe erau aduse an de an, fără întrerupere, pentru a “curăți cugetele” astfel încât oamenii să nu mai aibă “cunoștință de păcate”. Sângele taurilor și țapilor putea să facă (și făcea) curățirea trupului, dar numai a trupului, și aceasta era o reprezentare pentru atunci a “sângelui lui Hristos” care, cu atât mai mult curățește cugetele ca să nu se mai aibă “cunoștință de păcate”, *“De aceea când intră în lume El zice “Tu n’ ai voit nici jertfa, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis “Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu !” După ce a zis întâi “Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat, (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice “Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu” El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua.”* Evr. 10,5-9;

Se menționează aici două lucruri: “cele dintâi” și “a doua”. Care sunt aceste două noțiuni? Ce reprezintă “cele dintâi” și ce reprezintă “a doua”? Pe de o parte (cele dintâi) sunt jertfa, arderile de tot și darurile pentru păcat. Iar de cealaltă parte (a doua) este voia lui Dumnezeu. Isus le “desființează pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua”. Adică desființează jertfa, darul, arderea de tot aduse pentru păcat, pentru a pune în loc voia lui Dumnezeu. În voia lui Dumnezeu este sfințirea și desăvârșirea noastră. 1 Tes. 4,3; Mat. 5,48; Efes. 4,8. 12. 13; Evr. 13, 20,21. Ceea ce nu putea fi realizat prin jertfe daruri și arderi de tot pentru păcat în cadrul preoției levite. Acestea nu puteau curăți cugetele închinătorilor într-atâta încât ei să nu mai aibă cunoștință de păcate, deoarece sângele taurilor și țapilor nu putea ridica păcatele.

Așadar, cum voia lui Dumnezeu este sfințirea și desăvârșirea închinătorilor, cum El dorește ca aceștia să fie astfel curățiți încât să nu mai aibă cunoștință de păcate și cum serviciul din sanctuarul pământesc nu putea să rezolve cele de mai sus, El l-a desființat, pentru a putea pune în loc voia lui Dumnezeu, prin care “am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna” (Evr. 10,10). Voia lui Dumnezeu este chiar sfințirea noastră. Sfințirea este adevărata păzire a tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, am spune că voia lui Dumnezeu în ce privește omul, este ca voia lui să fie perfect împlinită în om. Voia lui este exprimată în Legea celor Zece Porunci care constituie toată datoria omului. Această Lege este desăvârșită și desăvârșirea caracterului este expresia perfectă a acestei Legi în viața închinătorului. Prin această Lege există conștiința păcatului. Toți am păcătuit și am pierdut slava lui Dumnezeu, am pierdut această desăvârșire a caracterului.

Jertfele și serviciul din sanctuarul pământesc nu puteau să ștergă păcatul omenirii și astfel nu puteau să îi facă pe oameni desăvârșiți. Dar jertfa și preoția adevăratului Mare Preot din sanctuarul și adevăratul cort, îi fac desăvârșiți. Ele șterg în totalitate păcatele. Iar închinătorul este astfel curățit, încât nu mai are cunoștința de păcate. Prin jertfa, darul și lucrarea Lui Însuși, Hristos a desființat jertfele și darurile și slujbele pământești care nu ar fi putut niciodată șterge păcatele. Și, prin această desăvârșită împlinire a voiei lui Dumnezeu, El ne-a arătat, de fapt, care este voia lui Dumnezeu “Prin această “voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.” Evr. 10,10.

În acel inițial sanctuar pământesc cu serviciul lui, orice preot făcea “slujba în fiecare zi și aducea de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele”. Dar în serviciul din sanctuarul din adevăratul cort El, “după ce a adus o singură jertfă pentru păcate. S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” Evr. 10,11-14.

Această desăvârșire în această privință este atinsă prin preoția, jertfa și slujba Marelui nostru Preot la dreapta tronului Măririi din ceruri *“ca slujitor al Locului Prea Sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”* ; *“Lucrul acesta ni-l adevărește și Duhul sfânt. Căci, după ce a zis “Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor”, adaugă: “Și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor.” Dar acolo unde este iertare de păcate nu mai este nevoie de jertfa pentru păcat.”* Evr. 10,15-18.

Aceasta este calea cea nouă și vie pe care Hristos, *“ne-a deschis-o... prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său”*, nouă, întregii omeniri. Domnul desăvârșirii, prin care orice suflet poate intra în locul cel mai sfânt dintre locuri, în cea mai sfântă experiență dintre experiențe, în cele mai sfinte legături posibile. El ne-a deschis această nouă și vie cale prin trupul Său, ceea ce înseamnă că, venind în trup, identificându-Se cu omul în carne, El a pus la dispoziția noastră, care suntem carne, o cale dinspre - unde ne aflăm, spre unde Se află El în prezent, la dreapta tronului Măririi în cer, în locul cel mai sfânt.

Venind în trup și fiind în toate lucrurile asemenea nouă, ispitit deci, în toate privințele, ca și noi, Isus S-a identificat cu orice suflet omenesc exact acolo unde acest suflet se afla. Și de acolo de unde se află fiecare suflet omenesc, El a deschis un drum, o *“cale nouă și vie”*, ce trece prin toate vicisitudinile și experiențele vieții și chiar prin mormânt, ducând spre cel mai sfânt loc dintre toate, la dreapta lui Dumnezeu, pentru vecie.

O, drum al neprihănirii! Drum deschis prin ispitirile și suferințele Lui, prin rugăciunile și lacrimile Lui, prin viața Lui sfântă și jertfa morții Lui, prin învierea Sa biruitoare și înălțarea Sa glorioasă și prin triumfala Lui intrare în locul cel mai sfânt dintre toate, la dreapta tronului Măririi din ceruri!

Acest drum, a fost deschis pentru noi. Devenind unul dintre noi, Isus a făcut această cale să fie drumul nostru. Ne aparține. Orice suflet a fost binecuvântat cu dreptul divin de a merge pe acest drum deschis; și, făcându-Se pe Sine trup - trup ca al nostru - El ne-a dat garanția actuală că orice suflet poate merge pe acest drum, ajungând prin El în locul cel mai sfânt.

Ca unul dintre noi, în natura noastră, slab ca și noi, împovărat cu păcatul lumii, Isus a trăit o viață sfântă, fără păcat și a fost înălțat mai sus de ceruri, prin aceasta deschizându-ne o cale prin care, prin El orice credincios poate trăi în această lume o viață sfântă, fără păcat și, drept urmare poate fi înălțat mai sus de ceruri.

Desăvârșirea, desăvârșirea caracterului este ținta creștină - o desăvârșire atinsă în trup omenesc pe această lume. Hristos a reușit aceasta, deschizând un drum prin care, în El, orice suflet poate, de asemenea să fie desăvârșit. Atingând ținta, Isus a devenit Marele nostru Preot, care prin această lucrare a Lui în adevăratul sanctuar, ne face și nouă posibilă atingerea ei. *“Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte!”* Ps. 77,13. *“Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul, care vorbea în așa fel ca cei ce l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, (pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: “Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu săgeata”. Și privesc acea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: “Sunt îngrozit și tremur !”). Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel. Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește ! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri,”* Evr. 12,18-25.

Capitolul 13

Fărădelegea și urâciunea pustirii

Aceasta este jertfa, preoția și lucrarea lui Hristos în serviciul Său în sanctuarul și adevăratul cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul. aceasta este mărturia din epistola către Evrei despre adevărul, valoarea și eficiența jertfei, preoției, sanctuarului și slujbei lui Hristos.

Dar nu numai în “Evrei” se găsește acest mare adevăr. Deși nu este atât de direct abordată și atât de complet analizată în nici un alt loc din Biblie ca aici, problema mării preoții a lui Isus este regăsită de-a lungul întregului Nou Testament, la fel cum problema sanctuarului și a mării preoții din dispensațiunea levită se regăsește de-a lungul întregului Vechi Testament, deși nu este atât de direct abordată și nici atât de complet analizată în nici un alt loc, așa cum este în Leviticul.

În ultima carte a Noului Testament, chiar în primul ei capitol, este văzut “cineva care seamăna cu Fiul omului”, îmbrăcat în haina Marelui Preot. De asemenea între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, Ioan a văzut “stând în picioare, un Miel” care “părea înjunghiat”, și mai văzut un altar de aur și un înger cu o cădelniță de aur, care aducea tămâie pe acest altar de aur, tămâie al cărei fum se ridică înaintea lui Dumnezeu împreună cu rugăciunile sfinților. Iar înaintea scaunului de domnie, ardeau șapte lămpi de foc. Acesta era templul lui Dumnezeu din cer, “templul cortului mărturie”. Aici este făgăduit că aceia care au parte de prima înviere și asupra cărora a doua moarte nu are efect, vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor domni împreună cu El o mie de ani. Iar când cerul dintâi și pământul dintâi vor trece, și nu va mai fi loc pentru ele, când noul cer și noul pământ vor fi instaurate, cu cetatea sfântă coborând din cer de la Dumnezeu, cortul lui Dumnezeu fiind cu oamenii, El locuind în ei ca Dumnezeul lor, atunci când El a șters definitiv lacrimile din ochii lor și când nu va mai fi moarte, nici necaz, nici plâns, nici suferință, atunci și numai atunci cetatea lui Dumnezeu nu va avea templul în ea.

Deocamdată, există în mod sigur o preoție, un sanctuar și un serviciu în această dispensațiune, la fel de sigur cum au existat în vechime. Ba chiar acestea actuale sunt mai veritabile pentru că, deși în vechea dispensațiune existau, ele erau doar o reprezentare pentru vremurile de atunci, o reprezentare aceea ce astăzi este cu adevărat în ceruri.

Această preoție, lucrare și acest sanctuar din cer ale lui Hristos reies prea clar pe parcursul Noului Testament pentru a putea fi negate. Și, cu toate acestea, există un lucru la care puțini se gândesc, un lucru aproape necunoscut și greu crezut în lumea creștină de azi.

De ce și cum este posibil? Există o cauză. Scriptura o prezintă, iar faptele o demonstrează.

În capitolul 7 al cărții lui Daniel, au fost văzute de profet, în viziune, cele patru vânturi ale cerului, izbucnind pe marea cea mare, “și patru fiare mari... deosebite una de alta. Cea dintâi seamăna cu un leu și avea aripi de vultur”. Această “cea dintâi” fiară, simboliza Împărăția Babilonului peste lume. Cea de-a doua “era ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură și între dinți” și reprezenta Imperiul Medo - Persan. A treia fiară era ca un pardos care avea patru capete și pe spate patru aripi, ca o pasăre. Ea simboliza domnia peste lume a lui Alexandru cel Mare, Imperiul Grec. A patra fiară era “nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne”. Această fiară uriașă simboliza Imperiul Romei, o putere mondială diferită de cele dinainte, pentru că, la origine ea nu era o împărăție sau monarhie, ci republică. Cele zece coarne simbolizau cele zece regate din restul Romei de după anihilarea Imperiului.

Și profetul spune: “M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie”. Profetul s-a uitat la acest corn mic până când “s-a ținut judecata și s-au deschis cărțile”. Și atunci, profetul spune că se uita mereu “din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela”. S-a uitat “până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc”.

Observați remarcabila schimbare de expresie din această ultimă relatare a profetului. El a privit cornul cel mic de la apariție și până când “s-a ținut judecata și s-au deschis cărțile”. În acel răstimp, el s-a uitat la cornul cel mic. Îndeosebi “din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea”. Și a continuat să se uite la același lucru - cornul cel mic - până la sfârșit, la nimicirea lui. Dar în acest moment al distrugerii, expresia care se referă la ceea ce este nimicuit nu este: “cornul cel mic (a fost nimicuit)”, ci: “fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimicuit și aruncat în foc”.

Aceasta arată că micul corn este doar un alt stadiu al celei de-a patra fiare de la început, o continuare a înspăimântătorului și teribilului animal, în exact dispoziția, spiritul și tendințele lui, doar într-o formă schimbată. Și, ca a patra putere în timp, a lumii, fiara cea grozavă și înspăimântătoare în forma ei inițială, a fost Roma. Astfel că, micul corn cu lucrarea lui este doar prelungirea Romei, continuarea spiritului și lucrării Romei, sub această formă.

Cele relatate mai sus sunt adevărate de explicarea simbolisticii cornului, în același capitol. Pentru că se spune despre el că “se va deosebi de înaintașii lui” și “va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremile și Legea”. Se spune, de asemenea, că acest corn “a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire Împărăția”. Toate acestea sunt adevărate, constituind descrierea Romei de mai târziu.

Ele sunt confirmate de însăși Roma, prin Leo cel Mare, papă în perioada 440 d.Hr. - 461 d. Hr., când Imperiul Roman își trăia ultimele zile, urmând să cadă rapid în ruină. Într-o predică, Leo cel Mare a declarat că Roma inițială nu a fost decât făgăduința Romei de mai târziu, că gloria Romei imperiale avea să fie reeditată în Roma catolică și că Romulus și Remus au fost înainte mergătorii lui Petru și Pavel, că prin urmare, urmașii lui Romulus au fost precursorii succesorilor lui Petru și că, așa cum Imperiul Roman inițial a guvernat omenirea, Roma următoare lui, prin scaunul prea sfântului Petru, cap al lumii, va domina pământul. Această concepție a lui Leo nu a fost nici o clipă ignorată de papalitate. Și când, la numai 15 ani de atunci, Imperiul pierdea și doar papalitatea supraviețuia pe ruinele lui preluându-i energic locul și controlul în Roma, această concepție a lui Leo devenea mai puternică și mai cu convingere susținută și afirmată.

Ea a fost, de asemenea, intenționat și sistematic alimentată. Scripturile au fost asiduu și ingenios denaturate pentru a o sprijini. Printr-o tendențioasă aplicație la sistemul levitic al Vechiului Testament, autoritatea și eternitatea preoției Romane a și fost fixată. “Acum (în partea a doua a secolului al II-lea), episcopii doreau să fie considerați corespondenți ai marilor preoți din Israel, prezbiterilor li s-a spus că sunt în locul preoților, iar diaconii erau comparați cu leviții. Tot astfel, compararea ofrandelor creștine cu jertfele iudeilor, a dat naștere multor ritualuri inutile și, prin edicte, a fost denaturată chiar învățătura Cinei sfinte care, mai repede decât s-ar fi putut cineva aștepta, a fost transformată în jertfă; “Ecclesiastical History” - sec. II, partea a II-a, cap. II paragraf 4 și cap. IV, paragraf 4. Și astfel, prin deducții cu intenții, făcute pe baza Noului Testament se stabilea autoritatea și eternitatea Romei.

Pedalând pe ideea că este unicul continuator al Romei Imperiale, papalitatea susținea cu tărie că orice referire a Noului Testament la autoritatea Romei originale o vizează acum pe ea, pentru că ea este singurul veritabil continuator al acesteia. Prin urmare, oriunde Noul Testament vorbește de supunere față de “putere” sau ascultare față de “guvernatori”, se referă la papalitate, pentru că singura putere și singurii guvernatori de atunci erau romanii, iar papalitatea este veritabilul urmaș al lor.

“A fost luat fiecare pasaj în care se vorbește despre supunerea față de “putere”, evocat orice moment în care a fost acordată ascultare autorităților imperiale, punându-se accent deosebit pe legitimitatea pe care Însuși Hristos a dat-o stăpânirii romane prin purificarea lumii, prin Augustus, prin nașterea Lui în vremea romanilor, prin plățirea birului pentru Cezar, prin faptul că I-a spus lui Pilat: “Tu nu poți avea putere asupra Mea decât dacă ți-a fost dată de sus” - Bryce. Și, cum Isus S-a supus autorității lui Pilat, care era reprezentant al Romei, cine ar mai putea îndrăzni să desconsidere autoritatea papalității adevărate continuatoare a Romei, căreia chiar Dumnezeu din cer i s-a supus?”

Și nu a fost decât logică culminarea acestei aroganțe atunci când Papa Bonifaciu al VIII-lea s-a prezentat în văzul mulțimii, îmbrăcat într-o platoșă, cu un coif pe cap și în mână cu o sabie ținută cu vârful în sus, proclamând: “Nu există alt Cezar sau rege, sau împărat, în afară de mine Suveran Pontif și Urmaș al apostolilor” și când, mai departe declara “ex cathedra”: “Așadar, afirmăm, hotărâm și pronunțăm că pentru mântuire este nevoie să crezi că orice ființă omenească este supusă Pontifului Romei”.

Cred că acestea constituie suficiente dovezi că micul corn din Daniel 7 este Roma Papală și că, în spirit și scop, el este continuarea Romei inițiale.

Acest subiect este reluat în capitolul 8 din Daniel. Mai întâi, profetul vede un berbec cu două coarne înalte, dintre care, însă unul era mai înalt, în corespondență cu ursul care stătea într-o rână și era mai înalt decât leul. Îngerul spune clar că acest berbec semnifica “împărății Mezilor și Perșilor”.

Apoi, profetul a văzut un țap venind de la apus, care “a cutreierat toată fața pământului, fără să se atingă de el” și care “avea un corn mare între ochi”. El “s-a apropiat de berbece, s-a aruncat încruntat asupra lui, a izbit pe berbece și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecele să i se fi putut împotrivi; l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare și nimeni n-a scăpat pe berbece din mâna lui”.

“Țapul”, a explicat îngerul, “este împărăția Greciei și cornul cel mare dintre ochii lui este cel dintâi împărat”. Țapul a crescut foarte mare și, când a ajuns foarte puternic, cornul cel mare i s-a frânt, pentru ca, în locul lui să crească patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor. Explicația îngerului: “patru împărății care se vor ridica din neamul acesta, dar care nu vor avea atâta putere (cât Alexandru).

Dintr-una din aceste diviziuni ale imperiului lui Alexandru, profetul a văzut apoi că “a crescut un corn mic, care s-a mărit nespun de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată”. Direcțiile amintite arată că această putere s-a ridicat și dezvoltat din vest, ceea ce îngerul explică astfel: “La sfârșitul stăpânirii lor (a celor patru diviziuni ale Greciei) când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean”. “S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare”. “El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor (“s-a înălțat până la căpetenia oștirii” - vers.11), dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini”.

Aceste detalii arată că micul corn din cap. 8 din Daniel, reprezintă Roma de la începutul ei, odată cu distrugerea Imperiului Grec, și până la sfârșitul lumii, când va fi zdrobită “fără ajutorul vreunei mâini”, de acea piatră dezlipită “fără ajutorul vreunei mâini”, care fărâmițează în bucăți și lichidează toate împărățiile pământești. Dan. 2,34.35.44.45.

Am văzut că, în cap. 7 din Daniel cornul cel mic, deși aparent reprezintă doar ultima fază a Romei, în realitate reprezintă Roma în ambele ei faze - Roma, de la început până la sfârșit; pentru că, atunci când vine vremea ca acel “corn mic” să fie rupt și nimicit, este de fapt, ucisă o fiară și trupul ei “nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars”.

Astfel, ideea cu care se încheie relatarea despre cornul mic în cap. 7, e continuată în cap. 8 din Daniel, cu referire la aceeași putere. În Daniel 8, expresia “cornul mic” definește Roma în ambele ei faze, după cum este arătat în expresiile finale referitoare la “cornul cel mic”, din Dan. 7; după cum este arătat și prin expresiile “urâciunea pustiirii” și “urâciunea pustiitorului” aplicate Romei în ambele ei faze (Dan. 9,26.27; Mat. 24,15; Dan. 11,31; 12,11; 8,11.13) și confirmat de însăși învățătura și istoria de mai târziu a Romei. Cu singura diferență că ceea ce se spune despre Roma inițială este adevărat și intensificat în Roma de mai târziu.

Și acum, să privim mai departe exprimările Scripturii din Daniel 8, referitoare la puterea acestui corn mic: în vers. 11 și 25, se spune despre puterea acestui corn mic: “S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului său celui sfânt”; “se va ridica împotriva Domnului domnilor”. Acest fapt este explicat în 2 Tesaloniceni, cap. 2 unde,

corectând impresia greșită pe care cei din Tesalonic o aveau privitor la apropiata revenire a Domnului, apostolul spune: “Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește “Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte cum va spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?” 2 Tes. 2,3-5. În mod clar, acest pasaj descrie aceeași putere reprezentată de cornul mic din Daniel 8. Dar mai sunt și alte referiri care demonstrează și mai pe larg acest adevăr. Când a fost în Tesalonic, declară Pavel, le-a spus celor de acolo exact aceleași lucruri pe care acum le scrie. În Faptele Apostolilor 17,1-3 este consemnat despre Pavel, când a fost la tesaloniceni: “Pavel și Sila au trecut prin Amfipoli și Apolonia și au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a iudeilor. Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi”. Și, discutând cu ei din Scripturi, el le-a spus despre decăderea ce avea să vină și în care se va afirma omul fărădelegii (taina fărădelegii), fiul pierzării, care se va împotrivi lui Dumnezeu și se va înalța pe sine mai pe sus de Dumnezeu, așezându-se în Templul lui Dumnezeu și dându-se drept Dumnezeu.

Și, aducându-le argumente scripturistice, unde a găsit Pavel în Biblie revelația din care putea să le citeze tesalonicenilor toate acestea? - În cap. 8 din Daniel. De aici le-a vorbit el când a fost la ei, pentru că în acest capitol sunt exact aceleași cuvinte pe care apostolul le folosește în 2 Tes. și despre care le spune: “nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea când eram încă la voi?”. Aceasta fixează timpul ca fiind după vremea apostolilor, când Roma s-a autoînălțat până la “căpetenia oștirii” și “împotriva Domnului domnilor” și face conexiune directă cu decăderea și apostazia care au determinat evoluția papalității, a Romei în faza ei finală.

Să cităm acum vers. 11 și 12 din Dan. 8, și vom vedea clar că aici este precis locul în care a găsit Pavel sursa din care îi informa pe tesaloniceni despre “omul fărădelegii” și despre “taina fărădelegii”. “S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului sau celui sfânt. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ, și a izbutit în ce a început.” Dan. 8, 11.12.

Se arată astfel clar cine a lovit în preoția, slujba și sanctuarul lui Dumnezeu și al creștinătății.

Să mai citim o dată: “S-a înălțat (cornul mic - omul fărădelegii) până la căpetenia oștirii (la Domnul domnilor - Hristos), i-a smuls jertfa necurmată (serviciul continuu, lucrarea și preoția lui Hristos) și i-a surpat locul locașului său celui sfânt (sanctuarul Domnului domnilor). Aceasta a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a făcut”.

“Din pricina păcatului”, a ajuns această putere să pună mâna pe “oaste”, care a fost folosită pentru aruncarea adevărului la pământ, eliminarea din biserică și din omenire a preoției, lucrării și sanctuarului lui Hristos, pentru a arunca la pământ și a călca în picioare totul. Toate acestea, “din pricina păcatului”. De aceea numește apostolul în 2 Tes. această putere “omul fărădelegii” și “taina fărădelegii”.

În Daniel 8,11-13; 11,31; 12,11 apare în traducerea Cornilescu, sintagma “jertfa necurmată”. Dar în original, cuvântul “jertfă” lipsește, existând doar termenul “TAMID”, care a fost tradus prin “zilnic” în G.N.B. Acest “tamid” (zilnic), nu se referă aici atât la jertfa zilnică (necurmată), cât la tot ce ar însemna slujba zilnică sau serviciul necurmat din sanctuar, în care jertfa era doar o parte componentă. “Tamid” înseamnă, în esență “continuu”, “constant”, “stabil”, “sigur”, “permanent”. Numai aceste semnificații exprimă ideea în care “tamid” a fost tradus în textele incriminate prin “zilnic” (necurmat - Cornilescu). Numai în Numeri 28 și 29 cuvântul este folosit de 17 ori, cu referire la serviciul din sanctuar. “Jertfa necurmată”, deci, din traducerea Cornilescu, se referă la tot serviciul care avea loc în sanctuar.

Și în acest serviciu perpetuu al lui Hristos - adevăratul Mare Preot, serviciul “necurmat”, infinit, într-o preoție neschimbătoare, lovește omul fărădelegii, papalitatea, “smulgându-l”. Sanctuarul și adevăratul cort, locul unde acest Mare Preot Își exercită lucrarea necurmat, sunt surpate de omul fărădelegii în biserică, aruncate la pământ și călcate în picioare. Iar în locul lor se

instalează “urâciunea pustiirii”. Ceea ce a făcut Roma Imperială fizic vizibilului sanctuar pământesc (cel care era doar o imagine a adevăratului sanctuar), a făcut Roma papală spiritual invizibilului sanctuar ceresc (cel care este adevăratul sanctuar). Dan. 9,26,27; Mat. 24,15; Dan.11,31; 12,11; 8,11.13.

În citatele din “Ecclesiastical History” de la pag. 26 se vede cum, în apostazie, episcopii, prezbiterii, diaconii și împărtășania, au fost puse în locul marelui preot, în locul preoților, leviților și jertfelor din sistemul levitic. Dar, prin orice evidență a Scripturii, reiese clar că, în rânduiala lui Dumnezeu, Hristos și numai El, în slujba Sa din sanctuarul ceresc, era adevărata esență a sistemului levit și că adevăratul succes al acestui sistem este sistemul creștin. Așadar, atunci când, în și prin apostazie, a fost insinuat sistemul episcopilor - mari preoți, prezbiterilor - preoți, diaconilor - leviți și al împărtășaniei - jertfă ca succes al sistemului levit, aceasta n-a însemnat nimic altceva decât punerea unui fals sistem în locul celui adevărat, “smulgerea jertfei necurmăte”, aruncarea adevărului la pământ și călcarea lui în picioare.

Și astfel marele adevăr al realei preoții, slujbă și sanctuar ale lui Hristos, a ajuns să nu fie cunoscut în lumea creștină de azi. “Omul fărădelegii” a făcut aceasta. “Taina fărădelegii a ascuns acest mare adevăr bisericii și lumii de-a lungul veacurilor în care omul fărădelegii s-a instalat în lume pretinzându-se Dumnezeu și proclamându-și ceata nelegiuită drept biserica lui Dumnezeu.

Și totuși, chiar el, omul fărădelegii, dă mărturie în favoarea necesității unui asemenea serviciu pentru păcate, în biserică. Pentru că, deși “omul fărădelegii”, “taina fărădelegii”, a smuls adevărata preoție, slujbă și sanctuar ale lui Hristos, aruncându-le la pământ pentru a fi călcate în picioare și le-a ascuns complet de ochii lumii creștine, totuși, nu a smuls complet și ideea. A smuls adevărul, l-a aruncat la pământ, dar, păstrând ideea, a confecționat în locul adevărului o proprie falsă structură.

În locul lui Hristos, adevărat și divin Mare Preot numit de Dumnezeu în cer, papalitatea a substituit o ființă omenească păcătoasă și o preoție păcătoasă pământească. În locul necurmătei slujbe cerești a lui Hristos bazate pe jertfa Sa reală, ea a așezat doar o slujbă provizorie a unei preoții omenești, pământești păcătoase, prin împărtășania ce avea loc o dată pe zi. Și, în locul sanctuarului și adevăratului cort pe care Dumnezeu, nu omul, l-a ridicat, papalitatea a substituit propriile locuri de cult din lemn și piatră, cărora le conferă titlul de “sanctuar”. Astfel, în locul unui permanent Mare Preot, al unei continue slujbe și al unui necurmăte sanctuar în cer, singurul adevărat, așezat de Dumnezeu, “omul fărădelegii” a inventat de la sine substituți - mai mulți mari preoți, mai multe slujbe, mai multe jertfe și mai multe sanctuare pe pământ care, în orice relație posibilă, sunt doar omenești și complet false.

Asemenea serviciu nu poate izbăvi de păcat. Nici preoția pământească, nici jertfa, nici slujba pământească în vreun sanctuar pământesc, nu pot să ștergă păcatul. În Epistola către Evrei am văzut cum chiar preoția, serviciul și jertfa din sistemul levit al sanctuarului pământesc - așezăminte orânduite de Însuși Domnul pe pământ - nu ștergeau niciodată păcatul. Raportul inspirat spune acestea: “n-au șters niciodată păcatul și nici nu-l vor putea șterge vreodată”.

Doar preoția și lucrarea lui Isus pot șterge păcatul. Și acestea au loc în ceruri, în sanctuarul care se află în ceruri. Când a fost pe pământ, Hristos nu a fost preot și, dacă ar fi rămas pe pământ, tot nu ar fi fost, fiindcă este scris: “Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot” Evr. 8,4. Astfel, în cuvinte simple și ilustrație bogată, Dumnezeu a demonstrat că nicicum preoția, jertfa sau slujba pământească, nu pot șterge păcatul.

Dacă ar fi așa, atunci de ce nu au putut să realizeze cele orânduite de Însuși Dumnezeu în sistemul levit? Dacă ar fi așa, atunci de ce mai există sanctuar în cer? Așadar, prin cuvântul clar al lui Dumnezeu, este limpede că preoția, slujba, jertfa și sanctuarul rânduite de papalitate să opereze pe pământ, nu pot niciodată să ștergă păcatul, ci doar să îl perpetueze, că ele întruchipează fraudă și impostura și că “fărădelegea” și “urâciunea pustiirii” în persoană sunt luate drept locul cel mai sfânt. Că această concluzie despre realitatea sistemului papal nu este o extravaganță, nici o erezie, o confirmă cuvintele Cardinalului Baronius, analistul numărul 1 al papalității. Scriind despre sec. X, el spune: “În acest secol, urâciunea pustiirii a fost văzută în Templul Domnului, iar în scaunul sfântului Petru, căruia îngerii îi poartă respect, au fost așezați oamenii cei mai răi - monștrii, nu

pontifi”. Iar în 991, Conciliul din Reims declara că papalitatea este “omul fărădelegii”, “taina fărădelegii”.

Capitolul 14

Vremea sfârșitului tainei lui Dumnezeu

Dar, slavă Domnului! - impostura nu va dura. Marele adevăr al preoției, slujirii și sanctuarului adevărat, nu este ascuns de ochii bisericii și ai lumii. Taina fărădelegii a umbrit în lume taina lui Dumnezeu și întreaga omenire s-a luat după ea, minunându-se. Apoc. 13,3.4. Dar vine ziua când taina fărădelegii va fi demascată, iar taina lui Dumnezeu va străluci din nou în puritatea și adevărul ei, pentru a nu mai fi niciodată ascunsă, ci pentru a-și realiza marele scop și pentru a fi complet lămurită. Fiindcă este scris: "...în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proorocilor" Apoc. 10,7.

În vremea lui Isus și a apostolilor, taina lui Dumnezeu a fost descoperită într-o măsură nemaicunoscută până atunci și a fost propovăduită "tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință" Rom. 16, 25.26. Această taină a fost, de la începutul lumii și până în acele vremuri, ținută ascunsă "din veacuri în Dumnezeu" dar atunci a fost "descoperită... sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei..." Col. 1,26-28; Efes. 3,3.5.9.

Dar exact în același timp, chiar în zilele apostolilor, "taina fărădelegii" deja își făcea lucrarea. Și a continuat-o până la atingerea puterii și supremației mondiale, putere chiar asupra sfinților, asupra vremilor și legii Celui Prea Înalt, ridicându-se împotriva Domnului domnilor, așezându-se în locul de închinare al lui Dumnezeu și considerându-se Dumnezeu. Și astfel, din nou, dar de data aceasta nu "în Dumnezeu", taina lui Dumnezeu este ținută ascunsă. Dar în prezent, în zilele când îngerul al șaptelea sună din trâmbiță, această taină este iar descoperită sfinților Lui, pentru ca orice om să fie "desăvârșit în Hristos Isus".

Și aceasta, așa cum deja am citat, în concordanță cu cele declarate robilor Săi, proorocii. Vizionarul de pe insula Patmos nu este singurul care a declarat la vremea aceea că taina lui Dumnezeu "se va sfârși". Pentru că, atunci când îngerul lui Dumnezeu și-a făcut anunțul în cadrul viziunii lui Ioan avută pe insula Patmos, îl mai făcuse deja, și cu mult înainte "robilor Săi, proorocii". Și această proclamare de pe insula Patmos era doar o declarație a îngerului ca ceea ce Dumnezeu anunțase cu mult înainte robilor Săi, proorocii, trebuia acum, în mod sigur, să se îplinească. Și aceasta, fără zăbavă. Proclamarea întreagă a îngerului este: "Și îngerul, pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nici o zăbavă, ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea buna vestită de El robilor Săi proorocilor." Apoc. 10, 5-7.

Proorocul căruia acest lucru i-a fost mai complet și mai clar anunțat decât oricărui altuia, a fost profetul Daniel. Pentru ca el a văzut nu numai creșterea cornului mic și înălțarea lui până la căpetenia oștirii, nu numai ridicarea lui, împotriva Domnului domnilor și aruncarea adevărului și sanctuarului la pământ și călcarea lor în picioare ci, în cadrul aceleiași viziuni, a văzut adevărul și sanctuarul eliberate de puterea acestui corn mic, salvate de la călcatul în picioare, ridicate de la pământ și înălțate la cerul căruia îi aparțin. Și în această parte a viziunii se pare că cei din cer erau cei mai interesați, pentru că Daniel spune: "Am auzit pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: "În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmăte și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul Locaș și oștirea?" Și el mi-a zis: "Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit !" Dan. 8, 13.14.

Atunci i s-a poruncit îngerului Gabriel să îi explice profetului viziunea și el început să o facă, dar când a ajuns la zilele cele multe, teribilele și uimitoarele lucruri aflate l-au copleșit pe Daniel, care declară: "Eu, Daniel, am stat leșinat și bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta și nimeni nu știa". Dan. 8,27. Atâta vreme

cât a existat o explicație, a fost ușor de înțeles pentru Daniel, pentru că i s-a spus clar că berbecul îi reprezenta pe împărații Mediei și Persiei, iar țapul cel dur pe împăratul Greciei. Și, cât privește explicarea deja făcută în cap. 2 și 7 din Daniel în ceea ce privește puterea ce a urmat Grecia, ar fi fost ușor de înțeles dacă îngerul ar fi putut să o continue. Dar, chiar în toiul explicației, Daniel leșină și astfel, pierde partea cea mai completă și esențială a revelației.

Totuși, profetul a căutat cu sârg înțelegerea viziunii. Și, după distrugerea Babilonului, în primul an al împăratului mezilor și perșilor, îngerul Gabriel vine din nou la Daniel și îi spune: “Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea”. (Dan. 9,1.22). Și, se înțelege despre această viziune deosebită care era în curs de explicare când Daniel a leșinat, că acum urma să fie lămurită. În consecință, îngerul îi îndreaptă, mai întâi de toate, atenția lui Daniel spre acea viziune, spunând: “Când ai început să te rogi, a ieșit cuvântul și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. Ia aminte, dar, la cuvântul acesta și înțelege vedenia”. (vers. 23). Direcționând astfel atenția profetului spre viziune, îngerul începe imediat să vorbească despre timpul menționat în viziune - exact acel punct al viziunii în care, din cauza leșinului lui Daniel, explicația se întrerupsese. Astfel, îngerul spune: “șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale cele sfinte”. (vers. 24).

Cuvântul “hotărâte”, înseamnă aici “fixate”, “stabilite la”, “delimitate”. La prima explicare, îngerul se opriese când ajunsese la punctul privitor la “niște vremi”, la acele 2.300 de zile din viziune. Acum, când îi spune lui Daniel să înțeleagă vedenia, el începe imediat să îi vorbească despre acele vremi și să îi explice evenimentele lor. “Șaptezeci de săptămâni”, sau 490 din cele 2.300 zile au fost hotărâte, fixate iudeilor și Ierusalimului și delimitează vremea lor ca popor și cetate sfinte ale lui Dumnezeu. Acestea sunt zile profetice și fiecare din ele înseamnă câte un an, cele șaptezeci săptămâni sau 490 de zile reprezentând astfel 490 de ani din cei 2.300. Începutul celor 490 de ani este, deci, și începutul celor 2.300. Mersul celor “șaptezeci de săptămâni”, sau 490 de ani, este prezentat de înger după cum urmează: “Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia) la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șase zeci și două de săptămâni, piețile și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șase zeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile. El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.” Dan. 9, 25-27.

Porunca de rezidire a Ierusalimului la care se face aici referire, este cea din anul 457 î. Hr., consemnată în Ezra cap. 7. Decretul a fost dat în Babilon și se adresa, în primul rând lui Ezra, însărcinându-l să părăsească Babilonul și să ia cu el atâtea popor și atâtea materiale câte ar fi fost necesare lucrării de restaurare a Ierusalimului și închinării la Dumnezeu în el; iar, în al doilea rând, “vistiernicilor de dincolo de râu”, (Eufrat) să dea lui Ezra tot ce va cere ca fiind necesar acestei lucrări. Era luna a 5-a a anului atunci când Ezra ajungea la Ierusalim, deci, pe la jumătatea lui 457 î. Hr. înseamnă că plecase, ceea ce însemna anul 456 și jumătate - vremea începutului celor 490 de ani din începutul celor 2.300.

La 483 de ani de atunci avea să vină “Unsul” (Mesia) care, la 26 de ani și jumătate ai erei creștine, adică anul 27 d. Hr., își începea lucrarea publică, după botezarea Lui în Iordan și ungerea cu Duhul Sfânt. Marcu 7,9-11; Mat. 3. 13-17. După aceea, El, Mesia, avea să facă “un legământ tainic cu mulți, timp de o săptămână” - săptămâna rămasă din cele șaptezeci. Dar, la mijlocul acelei săptămâni, urma să facă “să înceteze jertfa și darul de mâncare”, prin jertfirea Sa pe cruce. “La jumătatea săptămânii”, înseamnă la 3 ani și jumătate de la începutul anului 27 d. Hr., rezultând primăvara lui 31 d. Hr. exact vremea când Mântuitorul a fost răstignit, făcând, prin acest singur sacrificiu valabil pentru ștergerea păcatelor, să înceteze pentru totdeauna jertfa și darul de mâncare. Atunci, perdeaua dinlăuntrul Templului “s-a rupt în două, de sus până jos”, semn că slujba lui Dumnezeu acolo încetează și sanctuarul pământesc rămâne pustiu. Mai rămânea încă o jumătate din

săptămâna a șaptezecă, ca termen de favoare deosebită pentru iudei și Ierusalim. Această jumătate de săptămână cuprindea perioada: primăvară, 31 d. Hr. - sfârșitul lui 34 d. Hr. În acest timp, “cei ce se împrăstiaseră din pricina prigonirii întâmplăte cu prilejul lui Ștefan , au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia și propovăduiau Cuvântul numai iudeilor”. Fapte 11,19; 8,4. Dar, când și acest timp a expirat și iudeii și-au reconfirmat poziția de respingere a lui Mesia și a Evangheliei Lui, decizia lor a fost respectată. Și, sub conducerea lui Petru și a lui Pavel, ușa credinței a fost deschisă la maximum pentru Neamuri, pentru care a rămas disponibil restul de până la 2.300 de ani. După cei 490 de ani fixați iudeilor și Ierusalimului mai rămâneau 1810 la dispoziția Neamurilor. Începând, așa cum am văzut, la sfârșitul anului 34 d. Hr. respectiva perioadă se întinde exact până la sfârșitul anului 1844 și marchează această dată ca timp de expirare a celor 2.300 de ani când “Sfântul Locaș va fi curățit” (Dan. 8,14). Anul 1844 era chiar timpul când “îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui” și “se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proorocilor”. Era timpul când se sfâșia oribilul întuneric prin care taina fărădelegii ascunsese prin veacuri și generații taina lui Dumnezeu. Timpul când sanctuarul și adevăratul cort urmau să fie ridicate de la pământ de unde omul fărădelegii le aruncase și le călcase în picioare și să fie înălțate la cerul căruia îi aparțineau și să strălucească așa încât pământul să fie luminat de slavă. Timpul când sublimul adevăr al preoției și lucrării lui Hristos avea să fie eliberat de uitarea la care urâciunea pustiirii îl condamnase și avea să fie așezat odată pentru totdeauna în locul Său cuvenit în cer, în credința bisericii, împlinind în orice credincios adevărat acea desăvârșire care este ținta veșnică a lui Dumnezeu, propusa nouă prin Domnul nostru Isus Hristos.

Capitolul 15

Curățirea Sanctuarului

Curățirea sanctuarului și sfârșitul tainei lui Dumnezeu se petrec în același timp. Și sunt atât de strâns legate una de cealaltă încât, practic, se confundă.

În reprezentarea celui adevărat, în serviciul vizibil din sanctuarul pământesc, ceremonialul era îndeplinit anual, iar “curățirea sanctuarului era punctul final al acestui serviciu comemorativ anual. El consta în luarea și îndepărtarea din sanctuar a tuturor “necurățiilor copiilor lui Israel”, datorate fărădelegilor și păcatelor lor care, prin slujba preoției în sanctuar, fuseseră aduse acolo în timpul anului.

Punctul final al acestei lucrări a sanctuarului și pentru sanctuar era, astfel, punctul final al lucrării pentru popor. Pentru că, în acea zi a curățirii sanctuarului, care era ziua ispășirii, oricine din poporul Israel nu lua parte, cu inimă doritoare, cu mărturisire și respingere a păcatelor, la serviciul de curățire a sanctuarului, era nimic. Astfel, curățirea sanctuarului se extindea la popor, incluzându-l în raza ei. Și oricine din popor care nu se încadra în curățirea sanctuarului și, astfel, nu era el însuși curățit, în egală măsură cu sanctuarul, de toate fărădelegile și de păcat, era nimic. Lev. 16,15-19; 29-34; 23, 27-32.

Și totul era “o reprezentare pentru vremea de atunci”. Acel sanctuar, acea jertfă, preoție și lucrare, constituia o întruchipare a celor adevărate, care sunt sanctuarul, jertfa, preoția și lucrarea lui Hristos. Iar acea curățire a sanctuarului era un chip al adevăratei curățiri, care este curățirea sanctuarului și adevăratului cort făcut de mâna Domnului, de toate necurățiile celor ce cred în Isus, necurății datorate fărădelegilor și păcatelor lor. Iar timpul acestor curățiri a adevăratului sanctuar este “după două mii trei sute de zile, atunci va fi curățit sanctuarul”. Curățirea sanctuarului lui Hristos, în 1844.

Și, într-adevăr, sanctuarul în care Hristos este Mare Preot este singurul care putea fi curățit în 1844. Pentru că este singurul care există. Sanctuarul care cândva fusese “întruchiparea” Lui, era distrus de armata romană care nimicise Ierusalimul (Dan. 9,26). Chiar locul unde fusese, avea să rămână pustiu “până la sfârșit”.

Așadar, singurul sanctuar care putea fi curățit la 1844 - sfârșitul celor 2.300 de seri și dimineți, era doar sanctuarul lui Hristos - sanctuarul în care El este Mare Preot și Lucrător; sanctuarul și adevăratul cort în care Hristos, la dreapta lui Dumnezeu este Preot și Lucrător; sanctuarul și adevăratul cort pe care “Domnul l-a întins, nu omul”.

Ce înseamnă această curățire, este declarat chiar în pasajul pe care îl studiem acum - Dan. 9,24-28. Fiindcă, explicându-i lui Daniel adevărul referitor la cele 2.300 de zile, îngerul îi spune și despre marele plan al Domnului în legătură atât cu iudeii, cât și cu Neamurile. Cele 70 de săptămâni (sau 490 de ani) ale termenului acordat iudeilor și Ierusalimului se spune categoric “au fost hotărâte asupra poporului... și asupra cetății sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănilor veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului Sfinților”. Dan. 9,24.

Acesta este dintotdeauna adevăratul scop al lui Dumnezeu cu sanctuarul și serviciul din el, fie că a fost vorba de întruchiparea lui sau de cel adevărat; fie că a fost pentru iudei sau pentru Neamuri; fie că a fost pe pământ sau în ceruri. Șaptezeci de săptămâni sau 490 de ani era termenul stabilit pentru iudei să împlinescă acest scop, în ceea ce îi privește. Pentru a împlini acest scop cu poporul iudeu, ales dintre toate popoarele, Hristos Însuși a venit personal să le arate Calea și să îi conducă pe această Cale. Dar ei nu aveau să confirme. În loc să vadă în Hristos pe Cel care, îndurător, avea să desființeze fărădelegea și să pună capăt păcatului, aducând ispășirea păcatelor și neprihănirea pentru orice suflet, ei au văzut în El doar unul care “scoate dracii cu Beelzebul, Domnul dracilor”, doar unul în locul căruia au preferat să aleagă un criminal, doar unul pe care să îl respingă fațăș ca împărat, alegând pe cezarul roman ca singurul lor împărat posibil, doar unul pe care l-au găsit bun doar de crucificat în afara cetății. Pentru un asemenea popor și printr-un

asemenea popor, putea Hristos să desființeze fărădelegea, să pună capăt păcatului, să facă împăcarea și să aducă neprihănirea veșnică? Era imposibil. Imposibil, din cauza răzvrătirii lor persistente. În loc să Îl lase să facă pentru ei o asemenea minunată și plină de îndurare lucrare, izvorâtă din adâncimile milei și compasiunii divine, ei L-au determinat să spună, la adresa lor: “Ierusalime, Ierusalime, care omori cu pietre pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie;” “De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite.” Mat. 23,37.38; 21,43.

Națiunea căreia i-a fost dată împărăția lui Dumnezeu după respingerea ei de către iudei, au fost Neamurile. Și ceea ce trebuia făcut pentru iudei în cei 490 de ani acordați lor, dar ei nu au permis, este același lucru care urma să fie făcut Neamurilor, cărora le este oferită împărăția lui Dumnezeu în cei 1810 ani acordați lor. Iar această lucrare este “încetarea fărădelegilor... ispășirea păcatelor... ispășirea nelegiurii... aducerea neprihănirii veșnice... pecetluirea vedeniilor și proorociei... ungerea Sfântului Sfinților. Ea poate fi făcută numai la sfârșitul tainei lui Dumnezeu, prin curățirea adevăratului sanctuar creștin, realizată prin încetarea fărădelegii și punerii capăt păcatului prin nimicirea celor răi și curățirea universului de orice urmă de păcat care a fost cândva în el.

Sfârșitul tainei lui Dumnezeu este sfârșitul lucrării Evangheliei. Iar sfârșitul lucrării Evangheliei este, mai întâi, îndepărtarea oricărei urme de păcat și apropierea neprihănirii veșnice de către orice credincios, și apoi, în al doilea rând, nimicirea tuturor care la acea oră nu vor fi primit Evanghelia (2 Tes. 1,7-10). Pentru că, potrivit voiei lui Dumnezeu, nu este normal ca oamenii să continue viața cu unica rațiune a acumulării a tuturor relelor în ea.

Am văzut, când în serviciul din sanctuarul pământesc avea loc anuală lucrare de ispășire în favoarea celor care participau la ea, toți cei care nu participau, erau nimicți. Aceasta fiind o “întruchipare pentru vremurile de atunci”, este ușor de înțeles că, în serviciul din adevăratul sanctuar, atunci când lucrarea Evangheliei va fi încheiată, toți cei care nu au acceptat-o, vor fi nimicți. Astfel, în orice sens, sfârșitul tainei lui Dumnezeu, înseamnă sfârșitul păcatului.

Serviciul în sanctuarul pământesc arată, de asemenea, că, pentru ca sanctuarul să fie curățit și sensul Evangheliei realizat în el, trebuia ca, mai întâi, aceasta să se realizeze în oamenii care luau parte la el. Adică, în sanctuar chiar, fărădelegea nu putea înceta și nu putea să aibe loc ispășirea păcatelor, nici aducerea neprihănirii veșnice, înainte ca toate acestea să se întâmple cu fiecare individ care lua parte la serviciul din sanctuar. Însuși sanctuarul nu putea fi curățit, prin mărturisirea poporului și mijlocirea preoților nu se aduna asupra lui un râu de fărădelegi și păcate. Curățirea propriuzisă a sanctuarului, era îndepărtarea din el a tuturor nelegiuirilor celor care, prin serviciul preoților, le aduseseră acolo în timpul anului. Și acest râu de fărădelegi trebuia oprit de la izvoarele lui - inimile și viețile închinătorilor - înainte ca sanctuarul propriuzis să poată fi curățit.

Prin urmare, prima operație în curățirea sanctuarului era chiar curățirea oamenilor - operație preliminară și esențială acestei lucrări de încetare a fărădelegilor, de ispășire a păcatelor, de aducere a neprihănirii veșnice în inima și viața fiecărui iudeu, în persoană. Când râul fărădelegii a bătut asupra sanctuarului era oprit astfel de la izvoare, atunci și numai atunci putea și sanctuarul propriuzis să fie curățit de păcatele și fărădelegile care, prin mijlocirea preoților, trecuseră de la popor asupra lui.

Și toate acestea erau o “întruchipare... pentru vremea de atunci”, o întruchipare a adevărului. Prin aceasta deci, ni se arată clar că lucrarea Marelui nostru Preot, de curățire a adevăratului sanctuar, trebuie să fie precedată de curățirea fiecăruia dintre credincioși, operație care face parte din slujba adevăratului Mare Preot, în adevăratul sanctuar. Este clar că fărădelegea trebuie să înceteze și să aibă loc ispășirea păcatelor și să fie adusă neprihănirea veșnică în experiența vieții fiecărui credincios mai întâi, pentru ca apoi să se realizeze curățirea adevăratului sanctuar.

Și chiar acesta este obiectul adevăratei preoții din adevăratul sanctuar. Jertfele, preoția și slujba din sanctuarul pământesc erau doar o reprezentare pentru vremea de atunci și nu puteau șterge realmente păcatele, nu îi puteau face desăvârșiți pe închinători. Pe când jertfa, preoția și

serviciul lui Hristos în adevăratul sanctuar, șterg păcatul pentru totdeauna și îi fac pe închinători desăvârșiți, desăvârșiți pentru veșnicie.

Capitolul 16

Vremea învierii

Iar acum, în această vreme de împlinire a speranței tuturor veacurilor, în această vreme când adevăratul sanctuar este realmente pe cale de a fi curățit, când lucrarea Evangheliei este pe cale de a fi împlinită și taina lui Dumnezeu, într-adevăr, sfârșită, acum este vremea vremilor când cei ce cred în Isus, binecuvântații beneficiari ai preoției Sale pline de slavă și ai minunatei Lui mijlociri în adevăratul sanctuar, vor fi pe deplin părtași la harul Său ceresc, când în viața lor se va realiza încetarea fărâdelegilor, ispășirea păcatelor și aducerea neprihănirii veșnice.

Acesta este singurul și sigurul scop al preoției și lucrării lui Hristos în adevăratul sanctuar. Nu este suficientă această preoție? Nu este slujba Lui eficientă pentru a-și atinge scopul? Mai mult ca sigur, este. Numai pe această cale, a preoției lui Isus este posibilă desăvârșirea. Nici un suflet nu ar putea vreodată să realizeze de la sine încetarea fărâdelegilor, ispășirea păcatelor sau aducerea neprihănirii veșnice în propria viață. Pentru că totul trebuie făcut numai prin preoția și lucrarea Celui care S-a dat pe Sine și care a fost dat pentru ca orice suflet să poată fi prezentat sfânt și fără pată înaintea lui Dumnezeu.

Orice om a cărei inimă este înclinată spre adevăr și dreptate dorește așa ceva. Ceea ce numai preoția și lucrarea lui Hristos pot să realizeze. Acum este timpul acestei realizări. Să credem, dar, în Cel care lucrează pentru ea și să avem încredere că El o va face complet și pentru veșnicie.

Este timpul și este lucrarea despre care este scris că nu vor zăbovi. Și de ce ar zăbovi? Când preoția Marelui nostru Preot este eficientă și când jertfa și slujba Lui sunt eficiente pentru împlinirea făgăduinței și speranțelor oricărui credincios, atunci de ce să mai fie zăbavă în încetarea fărâdelegilor, ispășirea păcatelor și aducerea neprihănirii în viața lor? Să ne încredem în El, lăsându-L să facă ceea ce pentru ce S-a pe Sine, ceea ce numai El poate să facă. Să ne încredem și să primim plinătatea a tot ceea ce i se cuvine oricărui suflet care crede și, implicit, se încrede în Apostolul și Marele Preot al religiei noastre - Isus Hristos.

Am văzut, cornul mic - omul fărâdelegii, taina fărâdelegii - a pus preoția sa omenească și păcătoasă, lucrarea și sanctuarul său în locul preoției, lucrării și sanctuarului din cer, care sunt sfinte. În această preoție a tainei fărâdelegii, păcătosul își mărturisește păcatele preotului și apoi continuă să păcătuiască. Într-adevăr, în această preoție, nici nu se poate altfel, chiar dacă păcătosul și-a mărturisit păcatele. Dar, din nefericire, nu este prea adevărat că și dintre aceia care nu aparțin tainei fărâdelegii, chiar dintre aceia care cred realmente în Isus și în preoția și lucrarea Sa, își mărturisesc păcatele și apoi continuă să păcătuiască? Este drept față de Marele nostru Preot, față de jertfa Sa și față de binecuvântata Lui lucrare? Este drept să Îl punem astfel pe Hristos, să punem jertfa și lucrarea Sa, practic, la același nivel cu acelea ale "urâciunii pustiirii", afirmând în acest mod că în El și în lucrarea Sa nu există mai multă putere și virtute decât în cele ale "tainei fărâdelegii"? Fie ca Domnul să Își ferească azi, fără zăbavă, biserica și poporul, de coborârea la un așa grad a Marelui nostru Preot, a impresionantei Sale jertfe și a slăvitei Sale lucrări.

Încrederea noastră în Marele nostru Preot să ne fie adevărată ca și lucrarea Sa. Printre protestanți se face adeseori remarca neînțelepciunii oarbe a catolicilor atât de deplin încrezători în preotul lor. În ceea ce privește preoțiile pământești, este normal. Ba, mai mult, este chiar convenit să ai încredere în preot, dar acesta trebuie să fie preotul potrivit. Încrederea într-un preot fals este păgubitoare, dar principiul încrederii în adevăratul Preot este veșnic valabil. Și Isus Hristos este adevăratul Preot. Prin urmare, orîșicine crede în Isus Hristos, în jertfa făcută de El, în preoția și lucrarea exercitate de El în adevăratul sanctuar, trebuie nu numai să își mărturisească păcatele, dar, implicit, să aibă încredere neîntreruptă în acest Mare Preot, în lucrarea Lui în adevăratul sanctuar, lucrare de încetare a fărâdelegilor, de ispășire a păcatelor și aducere a neprihănirii veșnice în inimă și viață.

Neprihănirea veșnică, nu uitați. Nu o neprihănire pentru azi, iar mâine, din nou, păcatul. Aceasta nu este neprihănirea veșnică. Neprihănirea veșnică este neprihănirea adusă și rămasă pentru

totdeauna în viața celui ce a crezut și și-a mărturisit păcatele și care continuă să creadă și să o primească, nepăcătuiind. Numai aceasta este neprihănirea veșnică, numai aceasta este răscumpărarea veșnică din păcat. Și această nespusă binecuvântare, este darul plin de slavă al Lui Dumnezeu prin slujba cerească a Lui Isus Hristos în adevăratul sanctuar, rânduită pentru binele nostru.

Prin urmare, azi, chiar acum, când încă se mai spune azi, cuvântul Lui Dumnezeu pentru toți oamenii este: “Pocățiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremea de înviore, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.” Fapte 3,19-21.

Timpul venirii Domnului și refacerii tuturor lucrurilor este, într-adevăr, chiar la ușă. Și când va veni Isus, va veni să Își ia poporul la El. Un popor “fără pată sau zbârcitură”, un popor “sfânt și fără prihană”. Un popor în care să se vadă pe Sine reflectat în toți sfinții.

Și înainte ca El să vină astfel, poporul trebuie să atingă această condiție. Înainte de venirea Lui, trebuie să fim ajunși la stadiul perfecțiunii în desăvârșita imagine a Lui Isus. Efes. 4,7.8.11-13.

Această stare de perfecțiune, această realizare în fiecare credincios a desăvârșitei imagini a Lui Isus este sfârșitul tainei Lui Dumnezeu - Hristos în noi, nădejdea slavei. Ea este împlinită în curățirea sanctuarului, care înseamnă sfârșitul tainei Lui Dumnezeu, încetarea fărădelegilor, ispășirea păcatelor, aducerea neprihănirii veșnice, pecetluirea vedeniei și proorociei și ungerea Sfântului Sfinților.

Cum timpul prezent este timpul când revenirea Lui Isus și refacerea tuturor lucrurilor se află la ușă, iar desăvârșirea finală a sfinților trebuie să le preceadă, orice evidență ne face să știm că acum suntem în vremea de înviore, în vremea ploii târzii. Cum la fel de sigur, ne aflăm și în vremea completei curățiri de păcatele care au stat împotriva noastră. Iar această curățire este tocmai lucrarea de curățire a sanctuarului; este încetarea fărădelegilor; ispășirea păcatelor și aducerea neprihănirii Lui Dumnezeu, prin credința Lui Isus Hristos, în inimi, pentru veșnicie.

Această curățire de păcate trebuie să preceadă primirea înviorării ploii târzii. Pentru că doar asupra acelor care au binecuvântarea promisă lui Avraam, se împlinește făgăduința Duhului. Gal. 3,13.14. Iar binecuvântarea promisă lui Avraam vine numai asupra celor răscumpărați din păcat. Prin urmare, azi mai mult ca niciodată trebuie să ne pocăim și convertim pentru a fi curățiți de păcate astfel încât o încetare deplină a fărădelegii să se întâmple odată pentru totdeauna în viața noastră și neprihănirea veșnică să o ia în stăpânire; aceasta pentru ca plinătatea revărsării Duhului Sfânt să ne aparțină în acest timp de înviore, de ploaie târzie.

Și toate acestea trebuie făcute pentru ca solia Evangheliei Împărăției, solie aducătoare de roade, să fie predicată în toată lumea cu acea putere de sus prin care, pământul să fie luminat de slava ei.

Concluzie

- Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu, a venit din cer, S-a făcut trup și a locuit printre oameni ca Fiul al omului. Este un etern punct esențial al credinței creștine.

- El a murit pe crucea Golgotei pentru păcatele noastre. Un alt etern punct esențial al credinței creștine.

- Isus a înviat din moarte pentru îndreptățirea noastră. Alt etern punct esențial al credinței creștine.

- S-a înălțat la cer ca Avocat al nostru și, în această calitate, stă la dreapta tronului lui Dumnezeu. Etern punct esențial al credinței creștine.

- Hristos este preot pe tronul Tatălui Său - un preot veșnic, după rânduiala lui Melhisedec. Etern punct esențial al credinței creștine.

- La dreapta lui Dumnezeu, pe tronul Său, ca preot, Hristos este un “slujitor al Locului Prea Sfânt și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”. Etern punct esențial al credinței creștine.

- Hristos va reveni pe norii cerului cu putere și slavă pentru a-Și lua poporul la Sine, biserica Sa biruitoare, și pentru a judeca lumea. Este un punct esențial al credinței creștine. Că Hristos a trăit în trup, a murit pe cruce, a înviat din moarte, S-a înălțat la cer, și acolo stă la dreapta tronului lui Dumnezeu, trebuie să fie eternele puncte esențiale ale credinței oricărui creștin, pentru ca aceasta să îi fie adevărată și deplină.

Că același Isus este preot la dreapta lui Dumnezeu, trebuie să fie un punct esențial în credința oricărui creștin pentru ca aceasta să îi fie adevărată și deplină.

Că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca preot la dreapta lui Dumnezeu este “slujitor al Locului Prea Sfânt și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul” trebuie să fie un etern punct esențial în credința oricărui creștin pentru ca aceasta să îi fie adevărată și deplină.

Iar această adevărată credință în Hristos, Fiul lui Dumnezeu ca adevărat Mare Preot într-o adevărată slujbă în adevăratul sanctuar la dreapta tronului mării în ceruri, slujbă ce aduce încetarea fărâdelegii, ispășirea păcatelor și neprihănirea veșnică, îl va face desăvârșit pe oricine o are, pregătindu-l pentru pecetluirea lui Dumnezeu și pentru ungerea finală a Sfântului Sfinților.

Prin această adevărată credință, orice suflet care o experimentează poate ști cu certitudine că în el și în viața lui fărâdelegea a încetat, ispășirea păcatelor s-a petrecut și neprihănirea veșnică domnește. Aceasta pentru că așa spune Cuvântul lui Dumnezeu, iar credința adevărată vine prin auzirea Cuvântului.

Toți care sunt de această credință pot ști toate acestea la fel de sigur cum pot ști că Hristos este la dreapta tronului lui Dumnezeu, la fel de sigur cum pot ști că El este “slujitor al Locului Prea Sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”, care este Mare Preot. Și toate acestea pot fi cunoscute la fel de bine ca oricare altă afirmație a Cuvântului lui Dumnezeu, care le prezintă clar.

Așadar, în acest timp, fiecare credincios în Isus să se întărească în această credință, întărindu-și implicit încrederea în aportul Marelui nostru Preot în sfânta Sa misiune de Mijlocitor.

În încrederea acestei adevărate credințe, să respirăm cu toții ușurați, mulțumitori lui Dumnezeu că prin Isus ca Mijlocitor, fărâdelegea este sfârșită în viața noastră, că am terminat pentru totdeauna cu răul, că am pus capăt păcatului și că suntem liberi pentru vecie, împăcați cu El, și curățiti pentru totdeauna prin sângele prețios de pe Golgota și că neprihănirea veșnică este prezentă în viața noastră pentru a domni veșnic, a ne susține, călăuzi și mântui în plinătatea învierii veșnice care, prin sângele lui Isus, este oferită oricărui crede în El ca Marele nostru Preot și adevărat Mijlocitor.

Și atunci, în neprihănire, pace și putere a acestei adevărate credințe, fiecare suflet în cunoștință să vestească tuturor oamenilor până la sfârșit, slăvitele vești bune referitoare la preoția lui Hristos, curățirea sanctuarului, sfârșirea tainei lui Dumnezeu, sosirea timpului de înviore și

apropiata revenire a Domnului pentru a fi glorificat de sfinții Săi și a-Și prezenta biserica biruitoare, fără pată sau zbârcitură, sfântă și fără prihană.

“Punctul cel mai important al celor spuse, este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul” Evr. 8,1.2.

“Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem c în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: - și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și trupul spălat cu o apă curată. să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.” Evrei 10, 19-23.